

S-e X change

สังฆวาสนาสาร: ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๒๒ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๕๐

‘ผมเป็นเกย์’ ‘ฉันเป็นทอม’ ...แล้วคุณล่ะ: สบายดีไหม?

- ถึงเวลาผู้หญิง (ต้อง) ‘ยึดอก พกถุง’ (ยาง)
- ช่วยครูหน่อยเถอะ: นักเรียนไม่ค่อยตั้งใจเรียน
- **เยาวชนพันธุ์ใหม่ ไม่มีหอรก** (ถ้าไม่มีผู้ใหญ่พันธุ์ใหม่ชะก่อน)
- ครูสาวโสดสอนเพศศึกษาได้ไหม
- เพศศึกษาบูรณที่โคกสำโรง

๑

๒

๓

๔

๕

รมช.ศึกษาฯ เยี่ยมชมการจัดนิทรรศการ

รศ.ดร.วรากรณ์ สามโกเศศ รมช.ศึกษาธิการ เยี่ยมชมการจัดกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษาของโรงเรียนสหธาตุศึกษา จ.อุบลราชธานี ซึ่งเป็นหนึ่งในโรงเรียนในโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ โดยมี อ.สมยศ ปรีเปรม ผู้อำนวยการโรงเรียน และคณะครูให้การต้อนรับ เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม

ราชภัฏจัดอบรมการนิเทศ

มหาวิทยาลัยราชภัฏที่ร่วมโครงการก้าวอย่างฯ จัดอบรมให้อาจารย์ราชภัฏในการเตรียมนิเทศนักศึกษาฝึกสอนคณะครุศาสตร์ที่จะสอนวิชาเพศศึกษา พร้อมกับเตรียมทีมอบรมโรงเรียนในพื้นที่สพฐ. ที่รับผิดชอบ เมื่อวันที่ ๒๗-๓๑ สิงหาคม ณ โรงแรมริเวอร์ไซด์ กรุงเทพฯ

ก้าวอย่างฯ ภาคใต้ประชุมวางแผนงานและเลี้ยงส่งผู้ประสานงาน จ.ยะลา

เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม โครงการก้าวอย่างฯ ภาคใต้ ร่วมประชุมวางแผนการจัดงานวิชาการเพศศึกษาภาคใต้ ครั้งที่ ๒ ที่จะจัดขึ้นในเดือนมกราคม ปี ๒๕๕๑ พร้อมกับเลี้ยงส่งผู้ประสานงาน จ.ยะลา คุณสุดา ภู่ทอง ที่เกษียณอายุราชการ ณ โรงแรมบีพี แกรนด์ทาวเวอร์ หาดใหญ่ จ.สงขลา

อาชีพะจัดค่ายก่ากันสื่อ

เมื่อวันที่ ๑๖-๑๘ สิงหาคม สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษา และวิชาชีพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จัดค่ายเยาวชนเท่าทันสื่อสำหรับนักศึกษาอาชีวศึกษาจากวิทยาลัย ๙ แห่งในพื้นที่สงขลา ณ เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลสาบสงขลา จ.สงขลา

ก้าวอย่างฯ ร่วมเปิดตัวโครงการ “ยึดอก พกถุง”

โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ร่วมจัดกิจกรรมในงานเปิดตัวโครงการ “ยึดอก พกถุง” ที่ดำเนินโครงการโดยกระทรวงสาธารณสุข เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ณ ลานเซ็นทรัลเวิลด์ กรุงเทพฯ

S-exchange สังกาสาระ ราย ๓ เดือน เป็นเวทีการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาสำหรับเครือข่ายโครงการ “ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ” และเครือข่ายคนทำงานด้านเอดส์ เพศศึกษา และสุขภาพทางเพศ

ติดต่อ **S-exchange** ได้ที่ **อภกัมภสิพร (PATH)**

๓๗/๑ ซอยเพชรบุรี ๑๕ ถนนเพชรบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๓ ถึง ๕ โทรสาร ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๘
อีเมล pathbangkok@path.org และ www.teenpath.net

จัดทำโดย **อภกัมภสิพร (PATH)** ในโครงการ “ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ” ซึ่งได้รับการสนับสนุนเงินอุดหนุนจากกองทุนโลกเพื่อแก้ไขปัญหาเอดส์ วัณโรคและมาลาเรีย (Global Fund to Fight AIDS, Tuberculosis & Malaria)

USNN อภกัมภสิพร : รุจน์ โกมลบุตร

อภกัมภสิพร : ภาวนา เหยียนระวี, วราณัฐ ชินวรโสภาค, หทัยรัตน์ สุดา, กษมา สัตยาหรรักษ์, อุษาสินี ริ้วทอง, พรนุช สถาผลสวัสดิ์, ชูชัย นิงไตรรัตน์, สุภัทรา บัวเพิ่ม, พรพรรณ ทองทองศักดิ์, อริสา สุมาลย์, แสงจันทร์ เมธาตระกูล, รัตนาพร คำทอง, สุทิสรา ศรีบุตรวงษ์, กันทิมา เพชรคง, คันสนีย์ กองอยู่, นันทกานต์ เกษร, ผกามาศ อาจพูล

ทีม USNN : ธาณินทร์ กุลกาญจน์

คำเรียกขาน

บทความในจดหมายข่าว S-exchange ฉบับที่แล้ว ได้ใช้คำเรียกขานชาวมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ว่า ‘มลายูมุสลิม’ ทำให้ผู้อ่านจำนวนหนึ่งทักท้วงว่า ควรจะเรียกว่า ‘ไทยมุสลิม’ เพื่อจะได้ไม่เป็นการแบ่งเขา-แบ่งเรา ซึ่งไม่เอื้อต่อการ ‘สมานฉันท์’

กองบรรณาธิการขอขอบพระคุณต่อเสียงสะท้อนแห่งความห่วงใยเหล่านั้น...

การเลือกใช้ถ้อยคำเป็นสิ่งสำคัญ เพราะมันสะท้อนทัศนคติของผู้พูด ที่มีต่อการสร้างอัตลักษณ์ให้แก่ผู้ที่ถูกพูดถึง

ผู้ใหญ่อาจบอกว่า ‘วัยรุ่นชอบไปแรด’ แต่วัยรุ่นบอกว่า ‘แคไปเที่ยว’

ผู้ใหญ่อาจบอกว่า ‘สำสอน’ แต่วัยรุ่นบอกว่า ‘มีกี้ก’

วัยรุ่นอาจบอกว่า ‘ผู้ใหญ่เฮย’ แต่ผู้ใหญ่บอกว่า ‘ภูมิฐาน’

วัยรุ่นอาจบอกว่า ‘จู้จี้’ แต่ผู้ใหญ่บอกว่า ‘สอนสั่ง’

ผู้พูดอยากให้ผู้ถูกพูดถึง (กลายเป็น) เป็นอย่างไร ก็พูดถึงไปในลักษณะนั้น

คำเรียกขานจึงสำคัญเช่นนี้

ย้อนกลับมาเรื่องคำว่า ‘มลายูมุสลิม’

มลายู คือ ภาษา ชาวมลายูก็คือคนที่ใช้ภาษามลายู ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ส่วนคนไทย ก็คือคนที่ใช้ภาษาไทย ซึ่งก็คือประชากรส่วนใหญ่ใน ‘สยามประเทศ’ (อาจรวมถึงผู้ที่พูดไทยในยูนาอัน อัสสัม และเชียงตุง ฯลฯ) และเป็นคนส่วนน้อยในสามจังหวัดชายแดนฯ

รัฐไทยนิยมเรียกชาวมลายูที่นับถืออิสลามในสามจังหวัดฯ ว่า ‘ไทยมุสลิม’ (และเรียกคนส่วนน้อยว่า ‘ไทยพุทธ’) ด้วยเหตุผล ‘ทางการเมือง’ ที่ต้องการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ให้แก่ชาวมลายูว่าเป็น ‘คนไทย’

แม้ว่าคนส่วนใหญ่เหล่านั้น จะพูดภาษาไทยไม่ได้เลย

พวกเขาภูมิใจกับการพูดมลายู และเป็นชาวมลายู (ที่นับถืออิสลาม)

อาจจะมึบ้างที่ชาวมลายูมุสลิมส่วนหนึ่งอยากให้ใครๆ เรียกพวกเขาว่า ‘ไทยมุสลิม’ มากกว่า ‘มลายูมุสลิม’ คนกลุ่มนี้มักเป็นข้าราชการ หรือได้เรียนภาษาไทยจากโรงเรียนของรัฐ จนทำให้อัตลักษณ์ ‘เลื่อนไหล’ แต่ก็ต้องถือว่าเป็นคนส่วนน้อยเมื่อเทียบกับชาวมลายูมุสลิมทั้งหมด

คำถามคือ ‘เรา’ อยากให้คนอื่นเรียกเราอย่างไรที่ ‘คนอื่น’ ต้องการให้เราเป็น หรือว่า ‘เรา’ อยากให้คนอื่นเรียกเราอย่างไรที่ ‘เรา’ เป็น

หากเป้าหมายร่วมกันอยู่ที่การสื่อสารเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีกว่า... ❖

สารบัญ...

คนในข่าว	๒
บทบรรณาธิการ	๓
> คำเรียกขาน	
รอบรู้บ้านเรา	๔
> บางกอกชอกแซก	๖
> โรงเรียนของเราน่าอยู่	๗
> เพศศึกษาปุพพรมที่โคกสำโรง	
บทความพิเศษ	๘
> Positive Youth Development	
> เยาวชนพันธุ์ใหม่ ไม่มีหมอก	
> (ถ้าไม่มีผู้ใหญ่พันธุ์ใหม่ชะง่อน)	
> ทแยงมุม	๑๐
> ถึงเวลาผู้หญิง (ต้อง)	
> ‘ยึดอก พกถุง’ (ยาง)	
> เข้าใจไอที	๑๑
> หาข้อมูลยังงี้...รวดเร็ว ทันใจ!!!	
> ลงขันความคิด	๑๒
> ‘เพศของครู’ เป็นอุปสรรคต่อการสอน	
> เรื่องเพศหรือไม่	
> เรื่องประจำฉบับ	๑๔
> ผมเป็นเกย์ ฉันเป็นทอม...	
> แล้วคุณล่ะสบายดีไหม?	
> มองมุมเยาว์	๑๕
> เพราะความไม่รู้จึงเป็นครูชีวิต	
> สอนรัก สลักใจ	๒๐
บทความพิเศษ	๒๒
> กะเทยคือใคร?	
> คือความเข้าใจ	๒๓
> เราจะช่วยนักเรียนอย่างไรกันดี	
> เคล็ดลับหลังห้อง	๒๔
> รอบด้านอย่างมั่นใจ	
sexual literature	๒๕
> Me Myself ขอให้รักของทุกเพศ	
> นั้นจงเจริญ	
> ห้องลูกที่ปรึกษา	๒๖
> ช่วยครูหน่อยเถอะ	
> นักเรียนไม่ค่อยตั้งใจเรียน	
> เยี่ยมเยาวชน	๒๗
> ชันโตก : หน่ออ่อนเครือชายเยาวชน	
> ก้าวอย่างเข้าใจ	

การส่งเสริมสุขภาพทางเพศ ต้องมุ่งปรับสังคมและเศรษฐกิจ มากกว่าที่ตัวบุคคล

นักวิจัยจาก London School of Hygiene and Tropical Medicine สหราชอาณาจักร ได้วิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมทางเพศของประชาชนจากประเทศต่างๆ รวม ๕๙ ประเทศ

การศึกษาได้พบพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างกันมากในแต่ละภูมิภาค และยังพบว่าพฤติกรรมในระยะ ๒ ทศวรรษมีการเปลี่ยนแปลงน้อยกว่าที่คาดหวังเอาไว้

ประเด็นสำคัญๆ ที่ค้นพบ เช่น ประชากรในหลายๆ ประเทศโดยเฉพาะผู้ชายในประเทศพัฒนาแล้ว จะแต่งงานช้าลง และมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานมากขึ้น

ประชาชนที่แต่งงานส่วนมากจะมีเพศสัมพันธ์เฉพาะคู่ของตัวเอง อย่างไรก็ตามการแต่งงานก็มิได้รับประกันการมีสุขภาพทางเพศที่ดี

ส่วนค่านิยมการมีคู่นอนคนเดียว แม้เป็นแบบแผนหลักในทุกๆ ประเทศ แต่ผู้ชายโดยเฉพาะในประเทศอุตสาหกรรมมักจะมีคู่นอน ๒ คนหรือมากกว่าในรอบปีที่ผ่านมา

ในเรื่องหญิงงามอนามัยพบว่า มีการใช้ถุงยางเพิ่มมากขึ้นในเกือบทุกประเทศ แต่อัตราการใช้ก็ยังไม่ค่อยดี โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา

ที่สำคัญคือเพศศึกษาในสถานศึกษาช่วยสร้างความตระหนัก รวมถึงเพิ่มความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์ที่

ปลอดภัย และช่วยให้มีเพศสัมพันธ์ช้าลง

การศึกษายังพบว่า ในประเทศอุตสาหกรรมแม้ประชากรจะมีการเปลี่ยนคู่นอนมาก แต่การใช้ถุงยางอนามัยในอัตราที่สูง และสามารถเข้าถึงการรักษาที่มีคุณภาพ ก็ทำให้มีสุขภาพทางเพศที่ดี

นักวิจัยได้พบสาเหตุสำคัญที่สร้างความแตกต่างของพฤติกรรมทางเพศในภูมิภาคต่างๆ ดังนี้

ประการแรก คือการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางประชากร กล่าวคือโครงสร้างอายุและอัตราส่วนของประชากรชายและหญิง จะช่วยลดหรือเพิ่มโอกาสการมีคู่นอนได้

ประการที่สอง ความแตกต่างอย่างมากในบทบาททางเพศ (gender) จะส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศ การมีคู่นอนมากเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในกลุ่มผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ในหลายประเทศที่มีทวิมาตรฐาน (double standard) ทำให้การที่ผู้ชายมีคู่มากกว่าผู้หญิงเป็นสิ่งที่ยอมรับได้

ประการถัดมา ความยากจน การถูกกีดกันจากงานหรือการไม่มีงานทำอันเนื่องมาจากความไม่เท่าเทียมทางเพศ จะทำให้มีการเปลี่ยนคู่นอน และมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกันมากขึ้น

ประการสุดท้าย สิ่งที่มีอิทธิพลสูงมากต่อวิถีทางเพศของมนุษย์คือ ค่านิยมสังคมซึ่งกำกับการแสดงออก ดังนั้นศีลธรรม ความเชื่อทางศาสนา กฎหมาย และการตีตราจะมีส่วนอย่างมากในการจำกัดขอบเขตและกำหนดพฤติกรรมทางเพศของประชาชน

ผู้วิจัยได้ย้ำให้เห็นถึงความจำเป็นของการทำงานในเรื่องสุขภาพทางเพศที่ควรวางแผนมาจากข้อมูลหลักฐานมากกว่าการใช้ความเชื่อหรือคุณค่าทางจริยธรรม และยิ่งชี้ว่าแนวการทำงานที่มุ่งเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของปัจเจกค่อนข้างจะไม่มีผลต่อสุขภาพทางเพศแบบยั่งยืน

ดังนั้นการทำงานที่ครอบคลุมในทุกมิติของพฤติกรรมมนุษย์ และสอดคล้องกับบริบทสังคมจึงเป็นสิ่งจำเป็น รวมทั้งต้องพยายามปรับเปลี่ยนค่านิยมสังคมและองค์ประกอบเชิงโครงสร้างที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของมนุษย์ด้วย อย่างเช่นกรณีเรื่องการป้องกันเอดส์จะต้องเพิ่มอำนาจให้แก่พนักงานบริการ โดยการอบรมด้านการบริหารธุรกิจ และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการผนวกรวมการให้การศึกษาเรื่องสุขภาพทางเพศเข้าไว้กับการปล่อยสินเชื่อนานาชาติ ฯลฯ

ความสำเร็จของยุทธศาสตร์เช่นนี้ ผู้ตัดสินใจในเชิงนโยบายต้องยอมรับในเรื่องวิถีทางเพศที่เกิดขึ้นจริงในสังคมเสียก่อนด้วย *

นักสังคมทูลลงโทษเพราะใช้คอมพิวเตอร์ดูภาพโป๊ในที่ทำงาน

นักสังคมในเมืองซอมเมอร์เซต สหราชอาณาจักร ถูกตัดสินว่ากระทำผิดหลังจากยอมรับว่าเขาใช้คอมพิวเตอร์ในที่ทำงานดูภาพโป๊

หน่วยงาน General Social Care Council (GSCC) ได้ตักเตือนนายเอเดรียน คอร์บี เพราะการกระทำของเขาได้สร้างผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของสังคมที่มีต่อมาตรฐานทางวิชาชีพของนักสังคม

แม้ GSCC มิได้พบว่า การกระทำของเอเดรียนส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้รับบริการของ GSCC แต่การกระทำของเขาถือเป็นการฝ่าฝืนหลักปฏิบัติงานของ GSCC ในการใช้อีเมลล์และอินเทอร์เน็ต ดังนั้น GSCC จึงตักเตือนเอเดรียน และลงทัณฑ์บนโดยการบันทึกความผิดนี้ลงในประวัติการทำงานเป็นเวลา ๕ ปี

รอดนีย์ บรูค ประธานของ GSCC กล่าวว่า ‘นักสังคมที่ทำงานกับเยาวชน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความน่าเชื่อถือ และต้องมีมาตรฐานสูงในการทำงาน’ *

หนังสือพิมพ์เชียร์ ‘การละเว้นการมีเซ็กส์’

การศึกษาของ Journal of Health Communication พบว่าหนังสือพิมพ์ในสหรัฐฯ ที่นำเสนอเนื้อหาของโครงการส่งเสริมการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ มักจะนำเสนอเนื้อหาโดยขาดข้อมูลหลักฐานที่เป็นวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้การนำเสนอเรื่องการละเว้นฯ ซึ่งเป็นโครงการที่ขาดข้อมูลการวิจัยและประเมินผลที่ดี ยังได้เริ่มสร้างวัฒนธรรมใหม่คือการตัดสินหรือประณามพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนด้วย

ขณะที่การนำเสนอเนื้อหาเพศศึกษาแบบรอบด้าน หนังสือพิมพ์ก็มักจะนำเสนอในกรอบคิดแบบวิทยาศาสตร์มากเกินไป จนทำให้ผู้อ่านส่วนใหญ่ไม่สนใจ นอกจากนี้การนำเสนอที่ไม่ได้เชื่อมโยงให้เห็นถึงข้อถกเถียงระหว่าง ‘เพศศึกษาแบบละเว้นฯ’ กับ ‘เพศศึกษาแบบรอบด้าน’ แต่โดยภาพรวมแล้วนักวิจัยสรุปว่า หนังสือพิมพ์มีความโน้มเอียงที่จะสนับสนุนเพศศึกษาแบบละเว้นฯ

นักวิจัยเสนอว่า คนทำงานเรื่องเพศ ไม่ควรนำเสนอเพียงแค่อัฒนแก่ผู้ชาย แต่ควรทำให้ผู้ชายทราบปัญหาการเสนอข่าวที่ขาดความสมดุล และขณะให้สัมภาษณ์ถึงข้อมูล ควรอธิบายบริบทที่น่าสนใจ เพื่อที่ผู้ชายจะได้มีข้อมูลที่กว้างขวางขึ้น นอกจากนี้คนที่ทำงานด้านเพศควรให้ข้อมูลที่พิสูจน์ได้ และเชื่อมโยงเนื้อหา กับนโยบายเพศศึกษาด้วย *

เพื่อต้อนรับเปิดเทอมภาค ๒/๒๕๕๐ องค์การแพธ ‘ยี่ตอก’ แจกสื่อที่พิมพ์สมบูรณ์แล้วหลายเล่ม เช่น คู่มือการจัดการกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษา ช่วงชั้นที่ ๓ และ ๔ คู่มือแนวคิดในการออกแบบการจัดการเรียนรู้สำหรับครู และผู้ปฏิบัติงานด้านเพศศึกษาสำหรับเยาวชน ฯลฯ รายละเอียดทั้งหมดคลิกเข้าไปดูได้ที่ www.teenpath.net

๙ การอบรมครูพี่เลี้ยงวิชาการ Coaching รุ่นที่ ๒ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ๑๐ แห่ง ในช่วงฝึกเรื่องการฟังอย่างตั้งใจ **ผศ.ดร.อารี หลวงนา** มรภ.

อุบลราชธานี ขอยอมแพ้ด้วยเหตุผล

ที่ว่า **ผศ.ดร.ศุภลักษณ์ สินธนา**

มรภ.ยะลา ‘แหล่งใต้’ **อ.สังวาลย์**

อุบลปัญญา มรภ.เชียงใหม่ ‘อู๋

เมือง’ ทั้งสองคนพูดแข่ง

กันจน ‘ลาว’ งง **๙** แม้ว่า

โครงการก้าวอย่าง ปีที่ ๕

จะยังไม่ขยายเครือข่าย

สู่ มรภ.อื่นอย่างเป็นทางการแต่ได้รับความ

สนใจจาก **ผศ.ดร.สุมาลี**

สวรสอาด มรภ.เทพสตรี

และ**ผศ.สุจินดา ใจขาน**

มรภ.อุดรธานี **๙** **สัณชัย**

ปิยะพงษ์กุล นายแพทย์

สาธารณสุขจังหวัดอุดรธานี และ

เพ็ญศิริ ศรีจันทร์ หัวหน้างานควบคุม

โรคเอดส์และกามโรค ร่วมกันเชื่อมเครือข่ายคนทำงาน

เพศศึกษาโครงการก้าวอย่างฯ ในอุดรฯ ทั้งสพฐ. อาชีวะ

มรภ.และเครือข่ายเยาวชน จนทำให้การทำงานเรื่อง

เพศศึกษาและเอดส์ของจังหวัดเข้มแข็งและไปในทิศทาง

เดียวกัน **๙** ประทับใจกับสาระและความสนุกสนานยอดใน

ค่ายเยาวชน English for Life เพราะน้องๆ นักศึกษา

มรภ.ทั้ง ๗ แห่ง มีส่วนร่วมเป็นวิทยากร นำสันตนาการ

รวมทั้งช่วยดูแลอุปกรณ์การอบรมให้พี่ๆ **๙** ค่าย English

for Life ที่ราชบุรี พี่เลี้ยงถามเด็กๆ ว่า ‘How many

minutes will we have a short break ?’ เด็กๆ พร้อมใจ

กันตอบว่า ‘YES’ **๙** แม้อาจารย์**สลิลรัตน์ อาชิรพันธ์**

โรงเรียนเกษมพิทยา กรุงเทพฯ ไม่เคยรับการอบรม

หลักสูตรเพศศึกษามาก่อน แต่ชวนขยายศึกษาหาข้อมูลเพื่อจะสอนเด็กๆ เพราะเห็นประโยชน์ที่เด็กๆ จะได้รับ...ชื่นใจจัง **๙** ผู้บริหารและครูในหลายโรงเรียนในกรุงเทพฯ เอาจริงเอาจังยิ่ง ผลักดันให้นักเรียนได้เรียนเพศศึกษาอย่างน้อย ๑๖ คาบต่อปี หนุนเสริมด้วยกิจกรรมชุมนุม และกิจกรรม English for Life ที่มกรุงเทพฯ เตรียมจัดเวทีให้ครูและผู้บริหารมาพูดคุยแลกเปลี่ยนในวันที่ ๑๑-๑๒ ตุลาคม **๙** **ทีมโรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์** เตรียมจัดงานเวทีวิชาการเพศศึกษาเพื่อเยาวชนภาคอีสานวันที่ ๑๘-๑๙ ตุลาคม แม้จะเหนื่อยกายแต่กำลังใจเต็มร้อย เพราะได้เครือข่ายพันธมิตร

ชาลยจาก สพฐ. อาชีวะ วิทยาลัยพยาบาล

กศน. มรภ. และศูนย์ฝึกและอบรม

เด็กและเยาวชน เขต ๕ **๙** **ทีม**

วิทยากร สคร.๕ โคราข ต่อ

ยอดขยายผลอบรมครูทั้ง

โรงเรียนโดย**โรงเรียน**

บำเหน็จณรงค์วิทยาคม

จ.ชัยภูมิ ได้รับงบประมาณ

จาก อบจ.และ**โรงเรียน**

เมืองคอง จ.นครราชสีมา ได้

งบประมาณจาก สปสช.จ้า

๙ หลังเข้าอบรมเพศศึกษา

กับครู **สมพิศ จิตดำรง** ผอ.

ไฟแรงแห่ง**บำเหน็จณรงค์วิทยาคม**

ประกาศเปิดเพศศึกษาเป็นวิชาเลือก และ

แอบกระซิบมาว่า ‘ไม่ต้องห่วงว่าเด็กทุกคนจะ

ไม่ได้เรียน เพราะได้บังคับให้เด็กเลือกเรียนกันทุกคน’ อออิ **๙**

แกนนำเยาวชนวิฑิน โรงเรียนมักกะสันพิทยาคม กรุงเทพฯ

จัดกิจกรรมให้ความรู้แก่น้องๆ อย่างสนุกสนานในเรื่องการมี

เพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย จนรุ่นน้องบอกว่าอยากทำกิจกรรม

แบบพี่ๆ บ้าง...เป็นปลื้ม **๙** ต้นเดือนกันยายน เจ้าหน้าที่

แพธแบ่งทีมเข้าพื้นที่ ๙ จังหวัด ได้แก่ อุบลฯ ศรีสะเกษ อุดรฯ

เพชรบุรี ราชบุรี ฉะเชิงเทรา สุรินทร์ กรุงเทพฯ และพัทลุง เพื่อ

รวบรวมข้อมูลสำหรับสรุปร่าง ๕ ปี และวางแผนการดำเนินงานปี ๕

พอกลับมาถึงแพธ ทีมงานอ้วนท้วนกันถ้วนหน้า

เพราะเก็บ (ข้อมูล) ไปก็กิน (อาหาร) ไปด้วย **๙**

IWFศึกษาบูรพรมที่ โศกสำโรง

แนวทางการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) ที่เข้าร่วมโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจคือ เป็ดรายวิชา ‘เพศศึกษา’ เป็นวิชาบังคับเลือก โดยให้นักศึกษาที่เรียนระดับ ปวช.๑ ทุกคนได้เรียน ใช้เวลาเรียน ๑๙ คาบต่อ ๑ ภาคเรียน ถือว่าจบหลักสูตร

ทว่าแนวทางดังกล่าว ไม่ครอบคลุมนักศึกษาปีอื่นๆ หรือเมื่อเรียนขึ้นสู่ระดับอื่นก็ไม่ได้เรียนรู้เรื่องเพศอีกเลย ทาง สอศ.จึงกำลังวางแนวทางการจัดการศึกษาในระดับ ปวส.ด้วย ส่วนวิทยาลัยการอาชีพโคกสำโรง ได้ใช้วิธีการสอนแบบ ‘บูรพรม’ เพื่ออุดช่องว่างดังกล่าว

วิทยาลัยการอาชีพโคกสำโรง (วอช.โคกสำโรง) อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี เข้าร่วมโครงการก้าวอย่างฯ ในภาคเรียน ๑/๒๕๔๘ แล้วพบว่าได้รับการตอบรับจากผู้เรียนอย่างดี นักศึกษาเรียนแล้วสนุกสนาน มารอเรียน ไม่อยากให้หมดคาบ

รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการในขณะนั้น คือ **อาจารย์ศักดิ์ชาย โพธิ์รักษา** มองว่าการจัดกิจกรรมในวิชาเพศศึกษาเป็นเหมือนเครื่องมือที่จะช่วยให้นักศึกษามีทางเลือกในการมีชีวิตที่ปลอดภัย มีความสุข จึงได้ผลักดันเรื่องนี้อย่างเต็มที่ โดยส่งครูเข้าอบรมเพิ่มอีก ๕ คน เพื่อที่จะสามารถจัดเพศศึกษาแบบ ‘บูรพรม’ ให้ครอบคลุมนักศึกษาทั้งวิทยาลัย

‘ถ้าเรียนตามหลักสูตร เด็กจะได้เรียนกลุ่มเดียว น่าเสียดายว่าสิ่งที่ มีประโยชน์ต่อตัวเขาแบบนี้น่าจะรับรู้ทุกคน จึงตั้งเป้าว่าภายในเทอมสองของปีนั้น (๒๕๔๘) จะต้องจัดให้ทุกคนได้เรียนหมดโดยใช้วิธีบูรพรม’ รองฯศักดิ์ชาย ซึ่งขณะนี้ย้ายไปที่วิทยาลัยสารพัดช่างบรรหาร-แจ่มใส จ.สุพรรณบุรี เล่าให้ฟัง เป็นการตอกย้ำว่าถ้าสถานศึกษาเห็นความสำคัญกับเรื่องนี้ว่าเป็นประโยชน์กับผู้เรียน ก็อยู่ในวิสัยที่สถานศึกษาจะจัดการได้

แนวทางแบบนี้ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร **อาจารย์สมชาย พงษ์นภางค์** ผู้อำนวยการวิทยาลัย กล่าวว่ ‘เพศศึกษาแม้ว่าจะยังมีความเข้าใจที่ไม่ตรงกันโดยเฉพาะในหมู่ผู้ใหญ่ แต่ก็ต้องถือว่ามีความสำคัญ โดยเฉพาะต่อวิถีชีวิตวัยรุ่นในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามครูผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นผู้ที่สื่อเรื่องเพศให้แก่เด็กอย่างสนุกสนาน’

นอกจากครูแล้ว การโค้ชสนับสนุนครูเพศศึกษาก็สำคัญเช่นกัน **อาจารย์พลวัฒน์ สายสุวรรณ** รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความ

อาจารย์สมชาย พงษ์นภางค์

ร่วมมือ และเป็นผู้สนับสนุนวิชาการ (Coach) ให้กับครูเพศศึกษาบอกว่า ‘การโค้ชเป็นส่วนช่วยสำคัญที่ทำให้ครูมีวิธีการจัดการเรียนรู้ได้ดี ดึงเนื้อหาที่ได้จากผู้เรียนกลับมาเป็นบทสรุปได้ชัดเจน อีกทั้งรูปแบบการโค้ชก็ไม่ทำให้ครูอึดอัด รู้สึกเป็นเพื่อน ต่างกับวิธีนิเทศของระบบปกติที่มีรูปแบบที่ครูอาจจะไม่สบายใจ’

อาจารย์อุมาร คุ่มพวง ครูแกนนำคนหนึ่งของโคกสำโรงบอกว่า ‘การเติมข้อมูลแก่ครูเป็นระยะๆ เป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะสังคมเปลี่ยนไปทุกวัน เด็กได้รู้เรื่องอื่นๆ ทุกวัน เด็กเปลี่ยนทุกวัน ถ้าครูรู้เท่าเดิมจะแย่’

ส่วน **อาจารย์นันธิณี โพธิ์บัว** ครูคณิตศาสตร์ให้มุมมองต่อการสอนเพศศึกษาว่า ‘เพศศึกษาต้องสอนต่อเนื่อง ไม่ใช่ภาคเดียวใน ปวช.๑ อย่างน้อยต้องให้นักศึกษาได้รับรู้เป็นระยะๆ’

‘ทุกวันนี้นอกจากการได้สอนเพศศึกษาให้แก่ นักศึกษาระดับปวช.๑ แล้ว ทีมงานของโคกสำโรงใช้วิธีสอดแทรกหรือพูดถึงในวิชาที่สอนในระดับต่างๆ ที่สำคัญเด็กทุกคนจะรู้ว่าสามารถมาปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับครูได้เมื่อเรียนอยู่ระดับอื่นๆ’ อาจารย์นันธิณีกล่าว

ประสบการณ์ของโคกสำโรงสะท้อนให้เห็นว่า ความสอดคล้องต้องกันของทีมงาน ทีมผู้บริหาร ครูอาจารย์ และนักศึกษา ทำให้เพศศึกษาเป็นกิจกรรมที่มีใช้หยุดอยู่เพียงแค่ ‘ทำได้’

แต่ ‘ทำได้สุดยอด’ *

Positive Youth Development

เยาวชนพันธุ์ใหม่ ไม่มีครอก (ถ้าไม่มีพันธุ์ไทยพันธุ์ใหม่ซะก่อน)

ขณะที่กระแสความสนใจ ห่วงใยเยาวชนยังมีอยู่สูง โดยเฉพาะในสื่อสาธารณะทั้งหลาย ที่ “วิตกจริต” ต่อวิถีเพศของเยาวชน ทั้งการแต่งตัว การคบเพื่อน เรื่องรักใคร่ การมีกิ๊ก มีแฟน มีเซ็กส์ และการเสพเซ็กส์ผ่านสื่อ เป็นเหตุให้ขอเขียนถึง “วิถีคิดของเรา” ต่อสิ่งที่เราถือเอาว่า คือ “ปัญหา” ของเยาวชนอีกครั้ง

แฟนเก่าของ S-exchange อาจยังพอจำกันได้ ถึงบทความในปีก่อน ที่ผู้เขียนเล่าถึงแนวทางการพัฒนาเยาวชนเชิงบวก หรือ Positive Youth Development อันเป็นหนึ่งในสามเสาหลักของแนวคิดทฤษฎีที่ทางองค์การแพชเอนามาใช้ในการออกแบบโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ

สาระสำคัญของแนวคิด Positive Youth Development คือ การปรับกระบวนการทัศนในการมองเยาวชน ให้เห็นว่า ช่วงวัยรุ่นนี้เป็นระยะผ่านที่ต้องใส่ใจเป็นพิเศษ เป็นช่วงของการพัฒนาทักษะในการเรียนรู้ที่สำคัญ เพราะการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจะนำไปสู่การพัฒนา “ความมีส่วนร่วม” หรือเรียนรู้ที่จะเป็นสมาชิกสังคม หรือพลเมืองที่มีคุณค่า

เยาวชน**ต้องไม่ถูกมอง**ว่าเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไข และพากันมุ่งแก้ปัญหาที่ตัวเยาวชนเป็นสำคัญ แต่เสนอว่าเยาวชนคือ “หุ้นส่วน” สำคัญในการร่วมแก้ปัญหาที่ทั้งสังคมต่างร่วมเผชิญด้วยกัน โดยต้องร่วมกันสร้างความสามาร และเปิดพื้นที่ให้เยาวชนในการเข้ามาร่วมกันวิเคราะห์ และหาทางจัดการปัญหาร่วมกับผู้ใหญ่

วิธีมองแบบ Positive Youth Development จึงไม่เห็นด้วยกับการคัดกรอง “เด็กเสี่ยง” แล้วใส่ยาแก้เฉพาะกลุ่ม (คงพอนึกตัวอย่างกันออกถึงการจัดค่ายเด็กเสี่ยงทั้งหลาย) แต่เสนอให้มองว่า เยาวชนมีศักยภาพเสมอกัน แต่อาจมี “จริต” ต่างกัน ต้องหาวิธีการ หรือกิจกรรมที่จะให้เกิดการเข้ามามีส่วนร่วมที่ต่างกัน

Positive Youth Development ไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้ใหญ่เป็นฝ่าย “ให้ความเมตตา” และ “ปกป้อง” โดยเป็นฝ่ายคิดให้ ตัดสินใจให้ แถมยังช่วยกันสอดส่อง ปิดบัง สกัดกัน ไม่ให้เยาวชนได้รู้ได้เห็นอะไรที่ “ไม่ควรรู้” “ไม่ควรเห็น” (คงไม่ยากที่จะลองช่วยจินตนาการตัวอย่าง มาตรการหรือกิจกรรมประเภทนี้)

Daniel F. Perkins จากมหาวิทยาลัย Florida ในสหรัฐอเมริกา นักการศึกษาท่านหนึ่งในค่าย Positive Youth Development เล่าว่า เวลาเขาต้องบรรยายเรื่องนี้ เขาจะใช้ตัวอย่างง่ายๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความแตกต่างของวิถีคิดสามอย่างในการวิเคราะห์เรื่องราวของเยาวชน คือ

- ๑) การจัดการแก้ไขปัญหาเยาวชน (Interventions)
- ๒) การป้องกันปัญหาเยาวชน (Prevention) และ
- ๓) การพัฒนาเยาวชนอย่างสร้างสรรค์ หรืออย่างเป็นองค์รวม (Positive Youth Development)

หากเปรียบเทียบกับการใช้หวัด วิถีคิดแบบที่หนึ่งคือมุ่งจัดการกับอาการไข้ด้วยการให้ยา เพื่อแก้ไขอาการที่เป็นอยู่ และไม่ให้เป็นมากขึ้น

วิถีคิดแบบที่สอง เปรียบได้กับการไปรับวัคซีนป้องกัน หรือการเพิ่มภูมิคุ้มกันของร่างกายเพื่อไม่ให้เป็นไข้หวัด

ขณะที่วิถีคิดแบบที่สามคือ กระบวนการของการทำให้เจ้าตัว หรือบุคคลรู้ว่าเขาจะต้องทำอะไรที่จะทำให้ตัวเองแข็งแรง และเกิดความสามารถที่จะทำได้ ไม่ว่าจะเป็นการดูแลตัวเองให้แข็งแรง หรือการไปหาหมอเพื่อจะได้รับวัคซีน

ดังนั้น Positive Youth Development จึงว่าด้วยการสร้างโอกาสให้แก่เยาวชนในการที่จะได้รับการเรียนรู้ในการพัฒนาศักยภาพของตน และมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น อันจะเอื้อต่อการพัฒนาทักษะและความสามารถในการสร้างชีวิตที่มีคุณค่า และยิ่งว่าด้วยการป้องกันบริบท ที่นำไปสู่

พฤติกรรมเสี่ยง รวมทั้งสร้างความสามารถให้เยาวชนสามารถเผชิญปัญหา หรือสถานการณ์ล่อแหลมได้อย่างชาญฉลาดและหาทางออกได้อย่างเป็นผลดี

ความคิดนี้สะท้อนได้เป็นอย่างดีจากคำคมของ Karen Pittman นักวิจัยเรื่องเยาวชนซึ่งเป็นตัวหลักของนักคิดค่านี้นี้ ที่กล่าวว่า “Problem free is not fully prepared.” แปลง่ายๆ ว่า “การไม่มีปัญหานั้น เป็นคนละเรื่องกับการเตรียมตัวรับมือกับปัญหา”

Positive Youth Development^๖ เสนอว่ามีตัวช่วยสองประเภทในการพัฒนาเยาวชนให้เกิดคุณสมบัติดังกล่าว ประเภทแรกเป็นตัวช่วยที่มาจากปัจจัยภายนอก นอกเหนือจากการควบคุมของตัวเยาวชน ได้แก่

๑) ระบบสนับสนุน เช่น ครอบครัว โรงเรียน ชุมชน หรือสังคม

๒) การได้รับโอกาส หรืออำนาจในการเป็นผู้กำหนด (Empowerment) เช่น การได้รับความสำคัญจากชุมชน การมีบริการที่เอื้อ การมีพื้นที่ปลอดภัยไม่ถูกคุกคาม หรือถูกตัดสินคุณค่า

๓) การเรียนรู้ถึงขอบเขต และความคาดหวัง (Boundaries and Expectation) ไม่ว่าจะเป็นจากที่บ้าน โรงเรียน ชุมชน กลุ่มเพื่อน

๔) การได้ใช้เวลาอย่างสร้างสรรค์ (Constructive Use of Time) อาทิ โอกาสในการสนทนา การได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ มีโอกาสเข้าถึงบริการ และพื้นที่ที่เป็นมิตรต่อเยาวชน

ตัวช่วยประเภทที่สอง มาจากปัจจัยภายในที่เยาวชนสามารถสร้างขึ้นได้ ได้แก่

๑) ความตั้งใจที่จะเรียนรู้ (Commitment to Learning)

๒) การมีค่านิยมที่เป็นไปทางบวก (Positive Values) เช่น การเอื้ออาทรต่อผู้อื่น ความรับผิดชอบต่อตนเอง และคนรอบข้าง ความซื่อสัตย์ ฯลฯ

๓) ความสามารถ และทักษะในการปฏิสัมพันธ์ การวางแผน สร้างทางเลือก ตริกรองและตัดสินใจ รวมถึงการต้านทาน และรู้จักหาทางออกจากความขัดแย้งได้อย่างเป็นผลดี

๔) การรู้จักและเคารพตัวเอง (Positive Identity) มีทัศนคติต่อตัวเองและโลกในทางบวก เชื่อมั่นว่าตนเองมีพลังในการเปลี่ยนแปลงตัวเอง และสังคม มีจุดมุ่งหมายและมีความหวังต่ออนาคต

ผู้อ่านอาจจะเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ และมีความทรงจำทำนองนี้อยู่แล้วเมื่อมีการพูดถึงการพัฒนา

เยาวชนในบ้านเรา แต่หากว่าเราลองประมวลกิจกรรมที่เกิดขึ้นในการดำเนินงานด้านเยาวชนที่ได้ยินได้ฟังกันอยู่ในข่าวคราวตามสื่อต่างๆ รวมไปถึงพื้นที่กิจกรรมในโรงเรียน หรือในชุมชน เราๆ ท่านๆ อาจต้องถามตัวเองว่า

มาตรการหรือกิจกรรมที่เราดำเนินการกันอยู่นั้น อยู่บนหลักการตั้งว่าจริงหรือ หรือยังอยู่ในรูปของวิธีคิดแบบ “การให้ยาแก้หวัด” กันอยู่

น่าเสียดายว่า ยังไม่มีงานวิจัยในบ้านเราที่พอจะรวบรวมมาประมวลและประเมินให้เห็นได้แบบพินทองเหมือนในหลายประเทศทางตะวันตกที่สรุปกันว่า การหันมาใช้ Positive Youth Development ในสองทศวรรษที่ผ่านมา เป็นคำตอบที่ให้ผลดีกว่าในวิธีคิดแบบเก่าที่เคยใช้มาก่อนหน้านั้น และเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบาย ยุทธศาสตร์ และระบบบริการกันขนานใหญ่ในการพัฒนาเยาวชนและการศึกษา

ขณะที่บ้านเรายังมุ่งเทกันสุดตัวกับมาตรการสกัดกั้น คัดกรอง ตรวจสอบ และจัดระเบียบไม่ให้ออกนอกกรอบ

ส่วนมาตรการว่าด้วยการส่งเสริมและเปิดโอกาส ก็ยังเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ใจดี มีเมตตาทั้งหลาย ช่วยกันหวังดี คิดให้เสร็จสรรพ แล้วคอยเรียกเด็กๆ มาทำตามกิจกรรมที่ออกแบบไว้ และที่สำคัญต้องทำให้ถูกใจผู้ใหญ่ด้วยนะ ถึงจะได้รางวัลไปทำต่อแบบเดิมอีก

ไอ้ที่จะให้คิดเองทำเองโดยเด็กนะ มันน่าเป็นห่วง และน่าหวาดเสียวเกินไป ค่อยให้ไปลอง ไปตัดสินใจตอนเป็นผู้ใหญ่ก็แล้วกัน

เราก็เลยจบลงโดยการมีผู้ใหญ่ที่เป็นห่วงเด็กอย่างเสมอต้นเสมอปลาย เป็นรุ่นๆ ต่อกันมา แล้วที่เรียกร้องกันว่าจะหานักการเมืองรุ่นใหม่ นายกฯ แบบใหม่ รัฐมนตรีแบบใหม่ ผู้บริหารแบบใหม่ ครูแบบใหม่ พ่อแม่แบบใหม่ จะไปหากันได้ที่ไหนล่ะเนี่ย

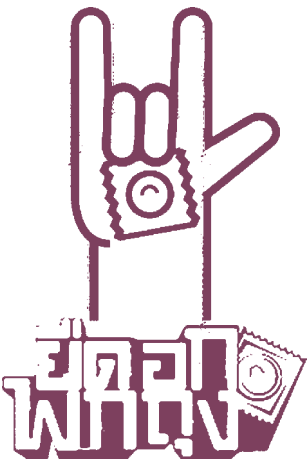
ก็ถูกเพาะพันธุ์กันมาอย่างนี้

เยาวชนพันธุ์ใหม่ ไม่มีหรอก ถ้าไม่มีผู้ใหญ่พันธุ์ใหม่ มาเพาะพันธุ์ไว้

(เยาวชนพันธุ์ใหม่ในก้าวต่างๆ ช่วยเถียงมาที่หေးว่าไม่จริง!!!) *

^๖<http://www.cyfernet.mes.umn.edu/youthdev/perkins.html> : A Method on Presenting Key Concepts Regarding Positive Youth Development to Community Audiences by Daniel F. Perkins, University of Florida, Written in 1997.

^๗Positive Youth Development Into Practice: A Resource Guide. The National Clearinghouse on Families & Youth for the Family and Youth Services Bureau. U.S. Dept of Health and Human Services, February 2007.

ถึงเวลาผู้หญิง (ต้อง)

‘ยึดอก พกถุง’ (ยาง)

“ยึดอก พกถุง” คำฮิตติดปากจากโฆษณารณรงค์ให้วัยรุ่นกล้าซื้อ กล้าพกถุงยางอนามัย เพื่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย มีเนื้อหาที่โดนใจใครหลายคน โดยเฉพาะบรรดาผู้ชาย

แต่ก็น่าคิดว่าการรณรงค์เรื่องนี้กับผู้ชายจะเพียงพอไหม แล้วความปลอดภัยของผู้หญิงจะขึ้นอยู่กับใคร ผู้หญิงจะพกถุงยางเพื่อความปลอดภัยของตัวเองไม่ได้เชี่ยวชาญหรือทแยงมุมฉบับนี้จึงอยากชวนมองว่าถ้าผู้หญิงพกถุงยางอนามัยจะเป็นอย่างไร

ลัดดา ตั้งสุภาชัย ผู้อำนวยการศูนย์เฝ้าระวังทางวัฒนธรรม กล่าววว่า สังคมไทยกับเรื่องนี้ ถือว่าเป็นการก้าวกระโดดเร็วเกินไป คงต้องเตรียมใจรับเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากสังคม ซึ่งมีกลุ่มคนที่ยังอนุรักษ์นิยมจำนวนมาก และยังไม่คุ้นชินกับเรื่องนี้ โดย

ส่วนตัวก็ไม่เห็นด้วย และคิดว่าคงจะไม่พูดหรือสนับสนุนโดยเด็ดขาด แต่จะใช้วิธีการให้คำแนะนำเรื่องการใช้ชีวิตและให้ข้อมูลเรื่องประโยชน์ของถุงยางเมื่อถึงเวลาอันสมควร

เราคงต้องยอมรับว่าถุงยางไม่ใช่วัฒนธรรมของเรา และในการรณรงค์เริ่มแรกก็เน้นไปที่ผู้ชาย และถูกตอกย้ำมาเสมอว่าเป็นเรื่องของผู้ชาย ซึ่งการจะทำให้เกิดการยอมรับว่าไม่ใช่เรื่องของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่เป็นเรื่องของทั้งสองฝ่าย อาจจะต้องค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป และต้องอาศัยการทำงานในลักษณะเครือข่ายที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งคงต้องแก้ไขระบบโครงสร้างสังคมใหม่ เช่น ระบบเศรษฐกิจ การศึกษา ฯลฯ

เพื่อเอื้อให้ครอบครัวได้มีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดูลูกอย่างใกล้ชิด และเป็นผู้ให้ข้อมูลเรื่องเหล่านี้เอง *

โยนัฐ กลิ่นสุวรรณ นักเรียนชั้น ม.๖ โรงเรียนวัดบวรเมณฑล กล่าววว่า รู้สึกดีกับโฆษณาชิ้นนี้ เป็นการส่งเสริมความปลอดภัยถ้าผู้ชายใช้ แต่ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมนำเสนอแต่ผู้ชายเป็นฝ่ายซื้อ ผู้หญิงก็เป็นฝ่ายซื้อได้ไม่ใช่หรือ เพราะผู้หญิงก็มีสิทธิที่จะป้องกัน

ตัวเอง หากต้องอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องมีเพศสัมพันธ์ ก็สามารถใช้ได้เลย เพราะถ้าผู้ชายไม่กล้าซื้อ และผู้หญิงเองก็ไม่กล้าไปซื้อ สุดท้ายก็อาจท้องและเป็นโรคต่างๆ แล้วความปลอดภัยของตัวเองจะฝากไว้ที่ใครกัน

คนในสังคมควรจะยอมรับ กล้าที่จะซื้อ กล้าที่จะพก ถ้ายังปิดกั้นเรื่องนี้ เมื่อถึงเวลาที่มีเพศสัมพันธ์ซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ ก็จะไม่กล้าไปซื้ออยู่อย่างนั้น ผลคือก็ยังมีผู้ติดเชื่อเพิ่มขึ้น บางทีการที่ผู้หญิงพกถุงยาง อาจช่วยปรับเปลี่ยนทัศนคติของผู้ชายให้หันมาพกถุงยางมากขึ้นก็ได้ เพื่อจะให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เป็นไปได้อย่างดี

หากจะรณรงค์กับผู้หญิงผ่านโฆษณาก็อยากให้เสนอในมุมมองของการพกติดตัว ว่าไม่ใช่เรื่องน่าอาย เป็นการป้องกันตัวเอง

และถ้าอยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็น ก็สามารถป้องกันตัวเองได้ทันที *

หาข้อมูลยังไง... รวดเร็วทันใจ!!!

สวัสดีค่ะเพื่อนครูและผู้อ่านทุกท่าน เข้าใจไอทีฉบับสิ้นปี ๕๐ นี้ จะแนะนำวิธีค้นหาข้อมูลเรื่องเพศศึกษาใน www.teenpath.net เพื่อให้เข้าถึงข้อมูลได้รวดเร็วยิ่งขึ้น เมื่อเข้ามาที่เว็บไซต์ teenpath.net จะเห็นกล่อง Search อยู่ด้านขวาบนของหน้าจอ

ก่อนอื่นเราต้องรู้ก่อนว่าข้อมูลที่เราอยากได้คืออะไร แล้วพิมพ์คำเฉพาะนั้น หรือ **keyword** ลงในกรอบสีขาว ยกตัวอย่างเช่น อยากหาสื่อเรื่องเพศศึกษาเพื่อไปใช้ประกอบการเรียนการสอน ก็พิมพ์คำว่า 'สื่อเพศศึกษา' (ตามตัวอย่าง) จากนั้นคลิกไปบนปุ่ม 'ค้นหา' ที่ด้านขวาของกรอบสีขาว

จากนั้นจะปรากฏหน้าจอแสดงรายการเกี่ยวกับ 'สื่อเพศศึกษา' ทั้งหมดที่ค้นพบใน www.teenpath.net ซึ่งในกรณีนี้มีรายการอยู่ทั้งสิ้น ๕ หน้า ให้ลองเลือกคลิกไปบนรายการที่ต้องการ ข้อมูลโดยละเอียดของรายการดังกล่าวจะแสดงขึ้นมา ถ้าต้องการหาข้อมูลเรื่องอื่นก็ทำตามขั้นตอนเดียวกับที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

เห็นไหมคะว่า การเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ใน www.teenpath.net ง่ายนิดเดียว ไม่ต้องเสียเวลาค้นหานาน เพียงแต่เราเข้าใจและรู้วิธีการก็จะได้ข้อมูลตรงความต้องการ และยังช่วยประหยัดเวลาอีกด้วย *

‘เพศของครู’ เป็นอุปสรรคต่อการสอนเรื่องเพศหรือไม่

‘ครูเพศหญิงที่ยังโสด จะสอนเพศศึกษาได้ดีหรือไม่’
‘ครูผู้ชายจะสอนเพศศึกษาให้นักเรียนหญิงได้ไหม’
หรือ

‘ถ้าครูเป็นคนรักเพศเดียวกันจะมีผลกับนักเรียนไหม’
คำถามคาใจเหล่านี้ ‘ลงขันความคิด’ ได้เชิญ
คณาจารย์ที่มีประสบการณ์กับโครงการก้าวอย่างฯ มาจับ
เข้าคุยกัน เพื่อแลกเปลี่ยนหาทางเลือก รวมทั้งพิจารณา
ว่า หรือแท้จริงแล้วคำถามเหล่านี้เป็นเพียงภาพลวงตา
ที่ไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับครูคนไหนเลย

เริ่มต้น...หากครูผู้สอนเป็นสาวโสด
จะเป็นอุปสรรคในการสอนหรือไม่
**ครูณิชาอร บุญบุตร โรงเรียน
เขมะสิริอนุสสรณ์** ซึ่งเป็นโรงเรียนหญิง
ล้วน เห็นว่า ‘มีครูหลายคนบอกว่าบาง
ครั้งก็ไม่สะดวกใจ เพราะเป็นเรื่องที่
บางครั้งรู้ไม่เท่าครูที่มีประสบการณ์
เพราะฉะนั้นครูที่โสดก็จะเลือกเรื่อง
ตัวเองถนัดมากกว่า’

ณิชาอร บุญบุตร

สุรณี โสภา

**ครูสุรณี โสภา โรงเรียนนวล
นรดิศวิทยาคม รัชมิ่งคลาภิเษก**
ขยายความว่า ‘บางครั้งครูโสดอาจ
จะรู้สึกตะขิดตะขวงใจที่จะพูดเรื่อง
เพศบ้าง เพราะบางทีก็นึกไปเองว่า
ไม่ควรพูด เพราะตัวเองยังโสด’

ขณะที่มุมของครูโสดอย่าง **ครู
สุวรรณ ทองบัวงาม โรงเรียนวัดปากน้ำวิทยาคม** คิด
ว่า ‘เด็กไม่รู้หรือว่าครูโสด สิ่งที่เราทำคือเราสอนตาม
แผน แต่คิดว่าเป็นครูคนอื่นมากกว่าที่รู้สึกที่ครูโสดจะ
สอนได้หรือ เพราะครูคนอื่น
เหล่านั้นยังไม่รู้เนื้อหาที่เราสอน
บางสิ่งบางอย่างเราไม่มี
ประสบการณ์ แต่เราพูดได้โดย
ไม่อาย เพราะเราไม่ได้คิดอะไร
แต่ครูคนอื่นที่แต่งงานแล้วบอก
ว่าจะให้สอนเรื่องเดียวกันนี้คง
สอนไม่ได้ เพราะมัวแต่คิดถึง

สุวรรณ ทองบัวงาม

ตอนนั้นอยู่ (เสียงฮาจากวง) แต่ข้อเสียอย่างหนึ่งคือ
เราไม่รู้ว่าอารมณ์บางอย่างเป็นอย่างไร จึงไม่สามารถ
ถ่ายทอดความรู้สึกจริงๆ ได้’

**ครูเทียมลัทน์ บุรณะเรข
โรงเรียนหอวัง** ใช้ประสบการณ์
จากการเป็นแม่ที่มีลูกอยู่ในช่วงวัย
รุ่น โดยบอกว่า ‘เรื่องสถานภาพ
ไม่น่าจะมีผลต่อการสอน เพราะ
ครูอายุมากกว่านักเรียน จึงเหมือน
เราสอนลูกของเราในเรื่องเพศ’

เทียมลัทน์ บุรณะเรข

**ครูวารภรณ์ หงส์ดีลกุล โรงเรียนรัตนโกสินทร์
สมโภชบางขุนเทียน** เสริมต่อว่า ‘ที่โรงเรียนมีครูผู้สอน
ที่เป็นโสด และสอนสนุกด้วย สถานภาพของครูจึงไม่น่า
จะมีผลอะไร น่าจะขึ้นกับตัวครู
คนนั้น ว่าเปิดใจและมีทัศนคติใน
เรื่องเพศอย่างไร เช่น ครูที่
แต่งงานแล้ว แต่ไม่ประสบความสำเร็จ
บางทีอาจจะมองเรื่องนี้
เป็นด้านลบและส่งต่อข้อมูลใน
เรื่องนี้มาเป็นด้านลบก็ได้
นอกจากนี้เรื่องเพศสามารถ
เรียนรู้กันได้จากสื่อ หนังสือต่างๆ

วารภรณ์ หงส์ดีลกุล

โดยไม่ต้องมีประสบการณ์ทางเพศ’

**ครูสุวิมล จันท์เปรมปรุง
โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ
สตรีวิทยา พุทธมณฑล** มีความ
เห็นคล้ายกัน โดยกล่าวว่า ‘ม
ของเรื่องนี้ น่าจะมาจากทัศนะ
ของครูมากกว่าเรื่องสถานภาพ
ของครู เพราะได้มีโอกาสคุยกับ
ครูที่แต่งงานแล้ว ครูท่านนั้นมี
ทัศนคติสุดโต่งไม่เห็นด้วยกับ
พฤติกรรมแบบทอมดี้ ถ้าครูคน
นี้ไปสอนก็จะชักจูงและ
อาจจะมีทัศนคติที่ไม่เป็นกลางได้’

สุวิมล จันท์เปรมปรุง

ครูโสดอย่าง**ครูวารุณี ศโรภาส โรงเรียนสตรี
วัดอัปสรสวรรค์** ก็เห็นว่า ‘คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหา

วารุณี ศโรภาส

เพราะเรื่องเพศที่สอนไม่ใช่เรื่องเพศสัมพันธ์อย่างเดียว ถ้าเด็กอยากรู้อะไรที่ลึกซึ้งกว่านั้น เราในบทบาทครูคงต้องหาช่องทางในการสร้างการเรียนรู้ให้เขา'

ส่วนในประเด็นที่ว่า เพศของครูที่ต่างกับนักเรียนจะเป็นอุปสรรคกับการสอนหรือไม่ โดยรวมแล้วคุณครูทั้งหมดเห็นว่าการประเด็นนี้ไม่ใช่อุปสรรคของการสอน

ครูอรรัตน วรมุกสิก โรงเรียนไชยฉิมพลีวิทยา

ยืนยันว่า 'ความราบรื่นในการสอนขึ้นอยู่กับเทคนิคการสอน ความรู้ และทักษะการมองเรื่องเพศของครู และสิ่งที่สำคัญคือครูต้องเข้าใจในเนื้อหาที่จะสอน และหมั่นสังเกตปฏิกิริยาของนักเรียนว่าเป็นอย่างไร'

อรรัตน วรมุกสิก

ครูแกนนำอย่างครูวารุณี ยก

ตัวอย่างเทคนิคการสอนว่า 'เช่น การตั้งคำถามที่เปิดโอกาสให้เด็กถามและตอบอย่างอิสระ และไม่ปิดกั้นในเรื่องเพศ และการวางบทบาทครูที่จะเป็นเหมือนเพื่อนกับนักเรียน เพื่อพยายามลดช่องว่างระหว่างกัน'

อีกข้อเสนอแนะหนึ่งของครูสุชาติ นิลพงษ์ โรงเรียน

สุชาติ นิลพงษ์

เสสเวชวิทยา คือ 'ครูต้องเข้าใจในเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ รวมถึงการสร้างข้อตกลงในการเรียนรู้ร่วมกันในห้องเรียนด้วย'

อย่างไรก็ตามครูวารุณี ตั้งข้อสังเกตว่า 'ลองนึกว่าถ้าตัวเองเป็นเด็ก หากเป็นคำถามลึกๆ คิดว่าเด็กผู้หญิงคงจะเลือกถามกับ

ครูผู้หญิงมากกว่า เพราะบางครั้งอาจจะมีคามเขินอาย'

ประเด็นสุดท้ายคือ หากครูเพศศึกษาเป็นคนที่รักเพศเดียวกันจะเป็นอุปสรรคต่อการสอนเพศศึกษาหรือไม่ ประเด็นนี้มีความเห็นที่หลากหลายจากครู (ผู้เขียนขออนุญาตปกปิดชื่อและเอกลักษณ์ของผู้พูด เพื่อความสะดวกใจในการแลกเปลี่ยน)

จากประสบการณ์ครูท่านหนึ่งในโรงเรียนสหศึกษาบอกว่า โดยทั่วไปครูก็ไม่ได้เปิดตัวว่ารักเพศเดียวกัน เพราะเป็นเรื่องส่วนตัว แต่ถ้าเพื่อนครูและเด็กรู้ว่าครูรักเพศเดียวกัน ก็น่าจะไม่มีผลอะไร เพราะเด็กเขาก็คิดเอง

ได้ว่าจะดำเนินชีวิตของเขาอย่างไร ครูไม่น่าจะมีอิทธิพลที่ชักจูงให้เด็กมีพฤติกรรมแบบนั้น

ครูคนหนึ่งโรงเรียนหญิงล้วนก็เห็นสอดคล้องกันว่า 'ในโรงเรียนก็มีครูที่รักเพศเดียวกัน เด็กก็รู้ แต่ไม่มีเสียงเด็กที่ไม่ยอมรับ'

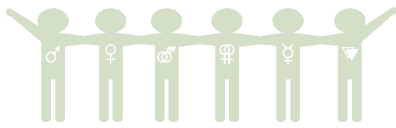
ครูหนุ่มคนหนึ่งในกลุ่มบอกว่า 'ประเด็นนี้อาจจะมีผลกับเด็กบางกลุ่ม เช่น กลุ่มเด็กเล็กระดับอนุบาล เด็กอาจจะคล้อยตามในกรณีที่ครูกระตุ้นกระตุ้น แต่หากเป็นเด็กระดับโตก็ไม่น่าจะมีผลอะไร เพราะครูที่โรงเรียนก็มีหลายคน เด็กก็ยอมรับว่าเขาเป็นอย่างไรนั้น สิ่งที่เด็กสนใจคือเนื้อหาความรู้จากครูท่านนั้นมากกว่า แต่ครูที่เด็กไม่ต้องการคือครูที่อุ้การสอนและไม่เต็มที่กับการสอน'

ครูที่มีลูกแล้ว คิดเห็นตรงกันว่า 'สำหรับเด็กเล็กอาจจะเห็นครูเป็นตัวแบบได้ เพราะบางครั้งเขาจะมองครูเป็นฮีโร่ ครูที่รักเพศเดียวกันมักจะมีพรสวรรค์ที่ทำให้เด็กสนใจและมีวิธีการสอนที่เก่ง เพราะฉะนั้น แนวโน้มโรงเรียนที่มีครูประเภทนี้ อาจจะสิจำนวนเด็กที่ชอบเพศเดียวกันมากขึ้น แต่สำหรับเด็กโตอาจจะไม่มีผลกับการเลือกเพศ'

ครูแนะแนวท่านหนึ่งที่มีประสบการณ์ทำงานกับเด็กบอกว่า 'เรื่องการสอนกับบุคลิกของครูน่าจะเป็นคนละเรื่องกัน ส่วนใหญ่ถ้าเราจะเลียนแบบใครสักคน ต้องหมายถึงว่าเรารักและศรัทธาคนนั้นให้เป็นโมเดลในชีวิต แต่ถ้าบทบาทของครูผู้สอนคือให้ความรู้ คิดว่าเด็กคงไม่ลอกเลียนเอาบุคลิกของครู เพราะเด็กเขาคงฟอร์มบุคลิกของเขามาแล้ว นอกจากนี้การมีครูเป็นคนที่รักเพศเดียวกันน่าจะดี ถ้าเขาชัดเจนกับบทบาทของเขา รู้ว่าเขาเป็นเพศอะไร ทำให้เด็กเข้าใจในเรื่องเพศ ไม่ใช่สร้างกรอบในการคบหากัน'

โดยสรุปแล้ว คุณครูเห็นว่า เพศอะไรไม่เกี่ยว ขอให้มันทัศนคติที่เปิดกว้างในเรื่องเพศ มีทักษะในการสื่อสารกับนักเรียน และชัดเจนในสิ่งที่สอน... แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว *

พ่อแม่เป็นเกย์ ฉันเป็นทอม... แล้วคุณสบายดีไหม?

‘กลุ่มใจมาก เพิ่งรู้ว่าลูกมีแฟนเป็นเพศเดียวกัน ทำทุกวิธีเพื่อให้ลูกเปลี่ยนใจ แต่ก็เหมือนเดิม’ พ่ออาชีพข้าราชการ

‘ดาราสัมัยนี้มีข่าวว่าชอบเพศเดียวกัน เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี เดี่ยวเด็กที่ดูจะเอาไปเป็นแบบอย่าง’ ผู้ปกครองอาชีพรับจ้าง

‘หนูคบกับแฟนอยู่ แต่เป็นเพศเดียวกัน ไม่อยากให้ใครรู้ โดยเฉพาะพ่อแม่ต้องปิดให้มิดชิดนะ’ นักเรียนหญิง ม.ปลาย

‘หนูรู้สึกอึดอัดจัง เวลาที่โรงเรียนจะมีงาน ครูและเพื่อนๆ ชอบผลักดันให้หนูต้องโชว์ ทั้งที่หนูไม่ชอบ แต่เพื่อนๆ ที่เป็นกะเทยเค้าทำกันหมด ก็เลยต้องทำตามให้จบๆ ไป เบื่อจังค่ะ’ นักเรียนชาย ม.ปลาย

‘เห็นเด็กนักเรียนหญิงเดินงูมมือ หอมแก้ม มองตาหวานกับเพื่อนหญิงอีกคนอย่างเป็นพิเศษ รู้สึกขัดหูขัดตา’ ครู ม.ต้น

‘ผมรู้สึกใจเต้นรัว เมื่อต้องนั่งเรียนคู่กับเพื่อนชายที่ผมชื่นชอบ และประทับใจในความเก่งด้านการเรียนของเค้า แถมเค้าก็หน้าตาดีด้วย ผมอายุมาก หากใครรู้ว่าผมรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ’ นักศึกษาชายอาชีพศึกษา

‘ทำไมต้องเกลียดตุ๊ดขนาดนั้นคะ เห็นเค้าทำท่ารังเกียจ ชะแหยงเวลากลุ่มหนูเดินผ่าน’ นักศึกษามหาวิทยาลัย

.....

หลากหลายคำร่ำร้องรำพันข้างต้น กำลังสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของคนในสังคมที่มีต่อ ‘ผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ’ หรือที่เรียกกันในภาษาอังกฤษว่า จีแอลบีที (GLBT- Gay Lesbian Bisexual Transgender)

ในสังคมที่เราอยู่ปัจจุบัน ไม่ได้มีให้เห็นแค่เพศหญิงและชายเท่านั้นอีกต่อไปแล้ว ผู้ที่แสดงออกว่ารักเพศเดียวกัน มีให้เห็นมากขึ้นกว่าเมื่อก่อนอย่างชัดเจน

แท้จริงแล้ว พวกเขาคือใคร พวกเขา รู้สึกอย่างไร พวกเขา คิดอะไรอยู่ และเรา ‘ไม่ว่าเพศอะไร’ ในฐานะสมาชิกคนหนึ่ง ในสังคม จะสามารถมีส่วนร่วมในเรื่องนี้ได้ อย่างไร?

‘พวกเขาห่วงเรื่องภาพลักษณ์องค์กรมากกว่าการเลือกคนมาทำงาน จึงทำให้คนรักเพศเดียวกันขาดโอกาส และถูกบีบให้ต้องเลือกทำงานที่คนส่วนใหญ่บอกว่าให้เป็นอาชีพสำหรับคนรักเพศเดียวกัน’

‘ความสุข’ ของลูกหลานที่เป็นคนรักเพศเดียวกัน... มาจาก ‘ผู้ใหญ่’

คนเป็นพ่อแม่ย่อมหวังชีวิตของลูก อยากให้ลูกมีความสุขในการดำรงชีวิต แต่บางทีความคาดหวังของผู้ใหญ่ว่าเด็กที่เกิดมานั้น จะต้องมียุติตาม ‘อวัยวะเพศ’ ที่ติดตัวมา ก็อาจกลายเป็นการสร้างความคิดตันให้แก่พวกเขา

เบลล์ นักศึกษาชาย จังหวัดลำปาง กล่าวว่า ‘เวลาอยู่บ้าน ต้องเก็บอาการแสดงออกว่าชอบผู้ชาย เพราะพ่อแม่เป็นข้าราชการ มีคนรู้จักเยอะ เคยพาแฟนที่เป็นผู้ชายเข้าบ้าน พ่อแม่ก็ไม่ว่าอะไร เพราะนึกว่าเป็นเพื่อนผู้ชายทั่วไป แต่ก็กลัวความลับแตก อึดอัดมาก’

ส่วน **ต้อม** นักเรียนชาย จังหวัดเชียงใหม่ ก็พบกับความคิดตันที่ไม่ต่างกัน ‘พ่อแม่เคยขอร้องให้แสดงออกแบบเด็กผู้ชายทั่วไป ให้เล่นหุ่นยนต์ และพยายามส่งไปเรียนที่โรงเรียนชายล้วน ให้ทำอะไรหนักก็ทำ แต่รู้สึกอึดอัดตลอดเวลา โดยเฉพาะเวลาที่เพื่อนผู้ชายแซว บางคนมาลวนลาม แกล้งเข้ามาจับ กอดจูบ จนหนูทนไม่ได้ก็ร้องไห้ และพาลไม่อยากไปโรงเรียน แอบหนีไปอยู่หอเพื่อน จนหมดสถานภาพนักเรียน ครูแจ้งมาที่พ่อแม่ โดนด่าเลยและให้ออกจากโรงเรียน ทั้งที่ใจหนูก็ยังไม่อยากเรียนเหมือนเพื่อนคนอื่น’

เอ็ม อายุ ๑๔ ปี จังหวัดตราด ‘พ่อแม่มีลูกคนเดียว รู้ว่าคาดหวังกับตัวเราเรื่องการเรียนและอนาคต ก็พยายามเรียนให้เต็มที่ ส่วนเรื่องแฟนและความรัก ที่บ้านก็รู้มาตลอดว่าชอบผู้ชาย แต่เขารับไม่ได้มากๆ เราก็พยายามทำให้เขาคุ่นเคย เพราะเราเปลี่ยนแปลงไม่ได้’

‘ในทุกวิชาใดๆ ที่เปิดสอนในโรงเรียน ควร มีเนื้อหาที่เน้นเรื่องการค้นหาตัวตนของตนเอง การเข้าใจผู้อื่น สิทธิ และบทบาท โดยน่าจะมีการปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก เพื่อที่เมื่อเขาเติบโตขึ้นมา เขาพร้อมที่จะเรียนรู้ เข้าใจ และเคารพผู้อื่นมากขึ้น’

‘หลังจากออกจากโรงเรียนเพราะมีปัญหาทะเลาะวิวาท ก็มาทำงานที่รีสอร์ตของญาติ ลูกค้าที่มาใช้บริการบางคนเห็นเราเป็นกะเทยก็ลวนลาม นึกว่าเราขายบริการทางเพศด้วย ทั้งที่เราก็ดูแล บริการลูกค้าเหมือนที่คนอื่นๆ ทำ’

เบลล์ ต้อม และเอ็ม เป็นตัวอย่างของชายรักชายที่สมาชิกในครอบครัวไม่ให้การยอมรับ จนกระทั่งมีผลกระทบต่อความรู้สึกมั่นคงในชีวิต ทั้งที่พวกเขาไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่าการยอมรับในสิ่งที่พวกเขาเป็น

เฟิร์ส หญิงรักหญิง อายุ ๒๑ ปี ปัจจุบันทำงานแล้ว และมีแฟนอยู่ด้วยกัน รู้ตัวเองมาตั้งแต่เข้าเรียนในระดับวิทยาลัยว่าชอบผู้หญิง

‘หนูก็อยากที่จะเป็นคนธรรมดาที่ไม่แตกต่างจากคนอื่น ที่มีความรักได้ มีแฟนได้ ถึงแม้จะเรียนอยู่แต่ตอนนั้นก็ไม่ว่าที่จะบอกใคร โดยเฉพาะคนในครอบครัวให้รู้ว่าเรามีแฟนเป็นเพศเดียวกัน’

‘ตอนนั้นทั้งกลัวและกังวลสารพัด ตอนนั้นทำงานแล้ว ก็ลดความกังวลลงนิดหน่อย อาจจะเพราะมาทำงานอยู่ต่างจังหวัด หารายได้เอง อยู่ห่างไกลครอบครัว มีชีวิตอิสระขึ้น’

‘เท่าที่สังเกต หนูก็ไม่เห็นมีใครมาสนใจว่าหนูจะมีแฟนเป็นใคร หรือเป็นเพศไหน ตอนนั้นพักอาศัยอยู่ที่บ้านแฟนที่เป็นผู้หญิง ครอบครัวเขาก็เข้าใจว่าเราเป็นแฟนกัน แถมยังดูแลเราไม่ต่างจากลูกของเขาเลย รู้สึกดีค่ะ มีความสุขกับชีวิต อยากให้พ่อแม่เราเข้าใจเหมือนครอบครัวแฟน’

ขณะที่เฟิร์ส มีความสุขพอสมควรกับครอบครัวของแฟน โดยที่บอกพ่อแม่ตัวเองไม่ได้ ทว่า **เซอร์รี่** อยู่ในสถานการณ์ที่ตึกกว่ามาก

เซอร์รี่ ลักขณา อายุ ๒๙ ปี ทำงานบริษัทในกรุงเทพฯ ตำแหน่งเลขานุการ บอกว่า ‘ที่บ้านรับรู้ว่าเป็นทอม แต่ก็ไม่เคยถูกถามหรือถูกตำหนิ ว่าทำไมถึงเป็น รู้สึกว่าโชคดีกว่าเพื่อนที่เป็นคนรักเพศเดียวกันอีกหลายคน ที่ครอบครัวไม่คาดหวัง ทั้งเรื่องอนาคต เรื่องเพศ หรือเรื่องเรียน’

‘เคยพาแฟนที่เป็นผู้หญิงเข้าไปนอนที่บ้าน ครอบครัวก็ให้การต้อนรับดี เหมือนเป็นเพื่อนของลูก เคยถามพี่สาวเหมือนกัน คำให้คำตอบว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่คนเราจะมีแฟนเป็นเพศเดียวกัน พ่อแม่ก็ไม่ได้บอกให้ลูกต้องเปลี่ยนแปลงหากลูกไม่ต้องการ เข้าใจธรรมชาติของลูก ไม่ได้คาดหวังอะไรมากในชีวิตลูก นอกจากอยากให้ลูกมีความสุข เติบโตเป็นคนดี ดูแลรับผิดชอบชีวิตตนเองได้ ไม่สร้างความเดือดร้อนแก่ใคร ตอนนี้มีความสุขดี ครอบครัวก็ภูมิใจ’

เมื่อคนรักเพศเดียวกันอยู่กับครูและเพื่อนๆ ที่โรงเรียน...

นอกจากบ้านและครอบครัวแล้ว คนรักเพศเดียวกันยังต้องมีช่วงชีวิตสำคัญที่โรงเรียน ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากต่อการที่พวกเขาจะสามารถ ‘เป็นตัวของตัวเอง’ ได้หรือไม่

อาจารย์สุนันทา พุ่มวาริ โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดราชบุรี เล่าประสบการณ์ในเรื่องนี้ว่า มีนักเรียนชายคนหนึ่งถูกเพื่อนบอกในห้องเรียนท่ามกลางเพื่อนคนอื่นๆ ว่า เขาชอบผู้ชายด้วยกัน นักเรียนคนนั้นรู้สึกอาย อึดอัด จนสังเกตได้ ในฐานะที่เป็นครูผู้สอนในช่วงนั้น จึงพยายามชวนนักเรียนแลกเปลี่ยนในประเด็นเรื่องความหลากหลายทางเพศ

สุนันทา พุ่มวาริ

‘หลังจากจบชั่วโมง เด็กนักเรียนคนดังกล่าวได้เข้ามาหา จึงได้พูดคุยกันและให้คำปรึกษาเพื่อให้เขาคลายความกังวล ครูเชื่อว่า ครูมีบทบาทสำคัญในการให้การยอมรับ เข้าใจในธรรมชาติ และที่สำคัญเข้าใจความรู้สึกของเขา’

‘บางคนไม่พร้อมที่จะบอกให้ใครรู้ว่ามึรสนิยมทางเพศอย่างไร และเป็นกรยากที่จะให้เขาเดินมาบอกด้วยตนเอง หากครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาใจ และให้การยอมรับในความหลากหลายของเขา’

‘ควรให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่กับเด็กที่พร้อม และกล้าที่จะแสดงออกในสิ่งที่เขาตัดสินใจเลือกแล้ว เขาจะมีความสุข’ อาจารย์สุนันทายืนยันในข้อเสนอที่มาจากประสบการณ์ตรง

อาจารย์สุวรรณี จันทรตา มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง กล่าวว่า ในฐานะครู การที่จะเข้าถึงนักเรียนไม่สำคัญว่าจะจะเป็นครูที่เคยสอนเด็กคนนั้นหรือเป็นครูระดับไหน แต่อยู่ที่

สุวรรณี จันทรตา

การเปิดโอกาสและท่าทีของครูว่าเป็นอย่างไร ที่จะทำให้เด็กรู้สึกไว้วางใจ เพราะเขาคาดหวังความช่วยเหลือ ข้อมูล และการแลกเปลี่ยนมุมมองกับเขาได้

‘ไม่สำคัญด้วยว่าครูจะต้องเป็นคนรักเพศเดียวกันหรือเพศอะไร เพียงแค่เข้าใจในความแตกต่างของแต่ละบุคคล หน้าทีของครู คือเปิดใจรับฟัง เป็นผู้ให้ข้อมูลที่รอบด้าน และความช่วยเหลือเมื่อเขาต้องการ ส่วนเรื่องการตัดสินใจเป็นเรื่องของเขาล้วนๆ’

เหมียว

ในช่วงวัยเรียน นอกจากครูที่เข้ามามีบทบาทในการสร้างบรรยากาศในการอยู่ร่วมกันในสถานศึกษาแล้ว เพื่อนก็มีส่วนสำคัญมากเช่นกัน ดังเช่น **เหมียว** อายุ ๒๕ ปี หญิงรักหญิง อาชีพนักวิจัยอิสระ เล่าว่า ตอนเรียน เพื่อนในกลุ่มที่สนิทกันรู้ว่าเธอชอบผู้หญิง เพื่อนจะไม่แซว ให้เกียรติเหมียวและแฟนของเธอเสมอ

‘เป็นที่รู้กันเองว่า นี่คือแฟนเพื่อน เหมือนที่มองเพื่อนผู้ชายหรือผู้หญิงคนอื่นที่มีแฟนต่างเพศ เพราะพวกเขาเข้าใจ เพื่อนจึงมีความสำคัญมาก โดยเฉพาะช่วงวัยเรียนที่ต้องใช้เวลาในการอยู่ร่วมกัน ทำให้รู้สึกมั่นใจมากขึ้น ไม่ต้องปกปิดใครให้รู้สึกอึดอัด กังวลใจ’

‘อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าเราไม่แคร์สายตาสังคม แต่เป็นเรื่องสิทธิส่วนบุคคล และรสนิยมทางเพศของคนคู่หนึ่งที่รักกัน ซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อใครๆ คนอื่น’ เหมียวให้ความเห็น

สถานการณ์เรื่องคนรักเพศเดียวกันเริ่มคลี่คลาย...

ฉันทลักษณ์ รักษาอยู่ นักกิจกรรมรณรงค์เกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศ กลุ่มสะพาน กล่าวว่า สถานการณ์เรื่องการไม่ยอมรับคนรักเพศเดียวกันเริ่มคลี่คลายลงมาก หากเทียบกับเมื่อปี ๒๕๔๐ สมัยนั้นเป็นเรื่องยากมากสำหรับคนทำงานที่จะพูดเรื่องเกี่ยวกับคนรักเพศเดียวกันในที่สาธารณะ อีกทั้งยังเคยมีกรณีที่สถาบันราชภัฏออกกฎหมาย

ฉันทลักษณ์ รักษาอยู่

‘จงเชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเองเป็น ถ้าคิดว่าใช่ ในสิ่งที่เป็นตัวตนของเรา อย่าให้มีความหวังและเข้มแข็ง อาจจะไม่ง่ายนักที่คนส่วนใหญ่จะยอมรับและเข้าใจในความหลากหลายทางเพศ’

คนรักเพศเดียวกันเข้าเรียน หรือกระทรวงวัฒนธรรม ออกระเบียบไม่รับคนรักเพศเดียวกันเข้าทำงาน

‘แต่สำหรับปัจจุบัน คนมีความรู้และเข้าใจมากขึ้น อาจจะเป็นเพราะการทำงานรณรงค์ของเครือข่ายคนทำงานด้านเพศศึกษาที่รุกหนัก เน้นการให้ความรู้ ความเข้าใจ และองค์กรที่ทำงานในประเด็นความหลากหลายทางเพศโดยตรง มีศักยภาพในการทำงานและเข้มแข็งมากขึ้นเรื่อยๆ รวมทั้งเริ่มเข้าไปมีบทบาทขับเคลื่อนในระดับนโยบายทางสังคม ผ่านเวทีการเมืองมากขึ้น’

‘แต่ทั้งนี้สถานการณ์ก็ยังไม่ค่อยลงตัวนัก โดยเฉพาะในด้านนิติบัญญัติ ที่ยังไม่เขียนกฎหมายที่ยอมรับการมีอยู่ของคนรักเพศเดียวกัน ขณะที่ความเข้าใจของผู้นำทางการเมืองของไทยในเรื่องนี้ก็ยังมีอยู่น้อยมากจริงๆ’

ดัชนีตัวหนึ่งที่น่าจับตามองถึงการคลี่คลายของสถานการณ์ในเรื่องนี้ก็คือ องค์การอนามัยโลก (WHO) ให้การรับรองเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๖ และ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ให้การรับรอง ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ว่า คนที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน ไม่ใช่โรค และไม่ใช้ความผิดปกติทางจิต ดังนั้นไม่จำเป็นต้องรักษา

แต่ทว่าคำรับรองดังกล่าว ก็อาจจะเป็นเพียงแค่กระดาษแผ่นเดียว เพราะทัศนคติของสังคมอาจไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยคำสั่งหรือประกาศใดๆ แต่ต้องอาศัยปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ เช่น สื่อมวลชน ที่มีผลต่อการสร้างการเรียนรู้ให้ผู้คนในสังคม

ฉันทลักษณ์ กล่าวว่า ‘ที่ผ่านมาภาพลักษณ์ของคนรักเพศเดียวกัน ที่สื่อนำเสนอ มักจะเป็นภาพตายตัวเพียงด้านเดียว เช่น กะเทย เกย์จะต้องมีพิธีสวรรค์ทางการแสดงโชว์ต่างๆ หรือมีอารมณ์รุนแรง ส่วนผู้เป็นทอมต้องห้าว แต่งกายคล้ายผู้ชาย มีแฟนเป็นดีที่ต้องหน้าตาสวย ซึ่งจริงๆ แล้วกะเทยที่ไม่ชอบและไม่มีการพิธีสวรรค์ทางการแสดงก็มี หรือคนที่เป็นทอม แต่ไม่แต่งกายคล้ายผู้ชาย กลับไว้ผมยาว นิสัยเรียบร้อยก็มีมากมาย แต่ถูกสื่อสร้างภาพเหมารวม ซึ่งบางทีก็ส่งผลต่ออนาคตโอกาสในชีวิต และการทำงานของพวกเขาก็’

เปรมปรีดา ปราโมช ณ ออยุธยา เลขาธิการโครงการศูนย์ข้อมูลความหลากหลายทางเพศแห่งประเทศไทย กล่าวว่า สังคมไทยยังมองเรื่องภาพลักษณ์ภายนอกมากกว่าเรื่องศักยภาพในการทำงาน แม้แต่ในบางหน่วยงานที่บอกว่าให้การยอมรับคนรักเพศเดียวกัน แต่ลึกๆ ยังมีความคิดที่จะเปลี่ยนผู้รักเพศเดียวกัน หรือปิดกั้น ไม่ให้ออกมาคบคนรักเพศเดียวกันที่มีศักยภาพสามารถเป็นหัวหน้าหรือเป็นผู้นำองค์กร

‘พวกเขาห่วงเรื่องภาพลักษณ์องค์กรมากกว่าการเลือกคนมาทำงาน จึงทำให้คนรักเพศเดียวกันขาดโอกาส และถูกบีบให้ต้องเลือกทำงานที่คนส่วนใหญ่บอกว่าให้เป็นอาชีพสำหรับคนรักเพศเดียวกัน’

แล้วจะอย่างไรต่อไป ?

ธวัชชัย พาชื่น นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งกำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง กระบวนการหล่อหลอมในวิชาชีพแพทย์กับความเป็นชายที่รักเพศเดียวกัน : การศึกษาการจัดการความขัดแย้งของนักศึกษาแพทย์ชายที่รักเพศเดียวกัน ระหว่างความเป็นตัวตนในเรื่องเพศและความคาดหวังต่อความเป็นแพทย์ กล่าวว่า ‘หากมองดีๆ คนรักเพศเดียวกันในสังคมเราไม่ได้เพิ่มมากขึ้น แต่มีรูปแบบวิถีทางเพศที่หลากหลายที่ซุกซ่อนอยู่ในทุกสาขาอาชีพ ทุกกลุ่มสังคม เนื่องจากกลัวคนไม่ยอมรับในความเป็นคนรักเพศเดียวกัน ทำให้พวกเขาไม่กล้าเปิดเผยตัวในอาชีพ หรือสังคมนั้นๆ’

ธวัชชัย เสนอว่า ไม่ว่าพ่อแม่ ครู เพื่อน คนในสังคม หรือแม้กระทั่งสื่อสาธารณะ ต้องเข้าใจวิถีทางเพศที่มี

ธวัชชัย พาชื่น

ความหลากหลาย และควรที่จะปฏิบัติในทุกๆ เรื่องกับเด็กที่เป็นคนรักเพศเดียวกันไม่ให้แตกต่างกับเด็กคนอื่นๆ เพราะเขาไม่ได้ต้องการการดูแลเป็นพิเศษ การดูแลเป็นพิเศษจะยิ่งไปตอกย้ำความรู้สึกแปลกแยกมากขึ้น

‘สิ่งที่ยังดูเหมือนขาดหายไปในการที่จะช่วยทำให้เกิดการยอมรับของสังคมไทยได้มากขึ้นกับเรื่องนี้คือ เรายังขาดการสร้างความรู้เข้าใจในเรื่องความหลากหลายทางเพศ และความเป็นคนรักเพศเดียวกันกับคนในสังคมของเราอยู่มาก’

ธวัชชัยให้ความเห็น

ในมุมมองของสมาชิกกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ **แพร์ริงค์** นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง และอาสาสมัครสมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย กล่าวว่า คนรักเพศเดียวกันไม่ได้มีความแตกต่างจากคนอื่น ๆ เป็นเพียงคนที่มีรสนิยมทางเพศอีกรูปแบบหนึ่งเท่านั้น

แพร์ริงค์

‘อย่าเปรียบเทียบความสามารถ ศักยภาพการทำงานหรือความคิดกับใคร ให้ดูที่พฤติกรรม

และตัวตนของแต่ละบุคคล เพราะแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกันโดยธรรมชาติอยู่แล้ว’

ส่วนเปรมปรีดา มีข้อเสนอว่า ครอบครัวมีความสำคัญที่สุด ถึงแม้ครอบครัวบอกว่าการยอมรับ ไม่บีบบังคับ ไม่คาดหวังกับเพศวิถีของลูก แต่ลึกๆ แล้วบางครั้งก็ถูกกดดันและตีค่าว่าเป็นคนรักเพศเดียวกัน อาจส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของลูกได้

‘อยากให้ครอบครัวให้กำลังใจเขามากกว่า เพราะประเมินจากตัวเองที่ก้าวผ่านมายู่จุดนี้ได้ มาจากการที่ครอบครัวยอมรับ เข้าใจ และให้กำลังใจมาตลอด’

สำหรับฉันทีละทีละที มีข้อเสนอถึงผู้รักเพศเดียวกันว่า ‘จงเชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเองเป็น ถ้าคิดว่าใช่ในสิ่งที่เป็นตัวตนของเรา อยากให้มีความหวังและเข้มแข็ง อาจจะไม่ง่ายนักที่คนส่วนใหญ่จะยอมรับและเข้าใจในความหลากหลายทางเพศ เพราะสังคมถูกปลูกฝังจากคำสอนของผู้ใหญ่ ผ่านมารุ่นต่อรุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มีแค่เพศชาย-หญิง เท่านั้น’

เพศศึกษากับผู้มีควมหลากหลายทางเพศ

ธวัชชัย ให้ข้อเสนอเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนว่า เรื่องเพศศึกษาควรจะเป็นเพศศึกษาที่มีเนื้อหาครอบคลุมในทุกมิติ รวมทั้งเรื่องความเป็นคนรักเพศเดียวกันด้วย ทำให้ดูว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่จะต้องศึกษาหาความรู้ไม่ได้แตกต่างจากประเด็นหรือวิชาอื่นๆ

ส่วนเหมียว เสนอว่า อยากให้มีการออกแบบหลักสูตรเฉพาะเกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศ เพื่อ

ให้ผู้เรียนได้เข้าใจวิถีทางเพศของตนเอง และของคนอื่นได้
'หรือในทุกวิชาใดๆ ที่เปิดสอนในโรงเรียน ควรมี
เนื้อหาที่เน้นเรื่องการค้นหาตัวตนของตนเอง การเข้าใจ
ผู้อื่น สิทธิ และบทบาท โดยน่าจะมีการปลูกฝังมาตั้งแต่
เด็ก เพื่อที่เมื่อเขาเติบโตขึ้นมา เขาพร้อมที่จะเรียนรู้เข้าใจ
และเคารพผู้อื่นมากขึ้น'

ความหลากหลายทางเพศเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วใน
สังคม ประเด็นนี้อาจไม่ได้อยู่ที่ว่า จะทำอย่างไรให้พวก
เขากลับเข้ามาอยู่ในกรอบวัฒนธรรม 'หญิง-ชาย' เพราะ
นอกจากจะขัดกับหลักสิทธิส่วนบุคคล หลักสิทธิมนุษยชน
และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์แล้ว ยังอาจพิจารณาได้ว่าเป็น
สิ่งที่ไม่มีทางเป็นไปได้ที่จะทำให้ความหลากหลาย
ทางเพศเหลือเพียงแค่สองคือ ชายกับหญิง

ดังนั้นประเด็นนี้อาจจะอยู่ที่สังคม พ่อแม่ ครู สื่อ รวมถึงตัวเรา
ที่จะต้องเดินเข้าไปฟัง ไปทำความเข้าใจกับเรื่อง
ราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น แล้วพิจารณาว่า หากเรื่องนี้เป็นเรื่อง
ของคนอื่น เราจะคิดอย่างไร

หากเรื่องนี้เป็นเรื่องของคนที่เรารัก เราจะคิดอย่างไร
และหากเรื่องนี้เป็นเรื่องของเราเอง เราจะคิด
อย่างไร ❀

GLBT คืออะไร ?

GLBT เป็นคำที่นิยมใช้เรียก 'บุคคลที่มีความ
หลากหลายทางเพศ' แต่ละตัวอักษร ย่อมาจาก
เกย์ (Gay) คือ ผู้ชายรักผู้ชาย
เลสเบียน (Lesbian) คือ ผู้หญิงที่รักผู้หญิง
ไบเซ็กส์ชวล (Bisexual) คือ คนที่รักได้ทั้งเพศ
ชายและเพศหญิง
ทรานส์เจนเดอร์ (Transgender) คือ คนที่แปลง
เพศ

แม้ GLBT เป็นคำที่นิยมใช้กัน แต่ก็ยังเป็นที่ถูก
เกลียดในแง่ของการให้ความหมาย เพราะอาจจะเป็นคำ
ที่เหมารวมหรือคับแคบเกินไป เช่น คนที่แปลงเพศ
แล้วอาจจะมองตัวเองว่าเป็นผู้ที่รักต่างเพศ ในระยะ
หลัง ๆ จึงเกิดคำใหม่ว่า บุคคลที่มีความหลากหลาย
ทางเพศ

ก่อนหน้านี้เคยมีคำเรียกขานว่า 'คนรักร่วมเพศ'
หรือ 'โฮโมเซ็กชวล' ซึ่งเป็นคำที่ให้ความหมายในเชิงลบ
จึงมีการณรงค์ให้ใช้คำว่า GLBT หรือบุคคลที่มี
ความหลากหลายทางเพศแทน ❀

เคล็ดลับจากสนาม

Kenshiro

ปรับเนื้อหาเรื่องเพศ เป็นเพลงโดนใจ

หากคุณครูท่านใดอยากปรับเนื้อหาเรื่องเพศที่
สอนให้กลายเป็นเพลง เพื่อความเพลิดเพลินของตัวเอง
และนักเรียน ลองมาดูเคล็ดลับจากสนามที่เรานำมา
ฝากจากเมืองอุบลฯ ของ **क्रमยุริ ทับทิมหิน โรงเรียน
เวทวันวิทยา**

เริ่มต้นคุณครูต้องเป็นนักฟังเพลงก่อน เพื่อจะได้
ลองเลือกทำนองเพลงที่ชื่นชอบ จากนั้นจึงแต่งเนื้อร้อง
เรื่องเพศลงไปในการทำงานดังกล่าว

क्रमยุริบอกว่า เนื้อร้องเรื่องเพศก็มาจากแผนการ
เรียนรู้ในหลักสูตรเพศศึกษา โดยดูจากวัตถุประสงค์
ของแผน และการถามข้อมูลเรื่องเพศจากผู้เรียน เมื่อ
แต่งเป็นเพลงแล้วคราวนี้ก็ลองนำมาร้องให้เด็กฟัง

ยกตัวอย่างเช่น เพลงแฟนฉัน ของวงชาตรี เมื่อนำ
ไปใส่เนื้อหาของแผนการเรียนรู้เรื่องประกาศรับเพื่อนใหม่
ก็จะเป็นดังนี้

จิตใจตรงกัน ผูกพันเพื่อนใหม่
สุขใจเหลือเกิน แสนเพลินสดใส
มอบรักให้กัน ผูกพันเพื่อนใจ
มีปัญหาใด ช่วยคลายช่วยคิด

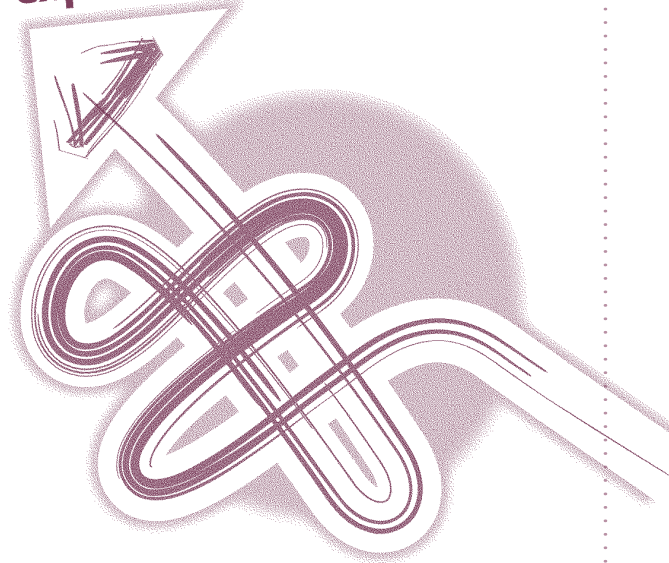
ในช่วงแรกๆ ก็มีปัญหายู้ง่วง เพราะทำนองที่ครู
เลือกมันคนละยุคกับเด็ก เด็กก็งงๆ และไม่คอยรู้สึก
ซาบซึ้งกับเนื้อหาเพลงเท่าไร แต่क्रमยุริใช้วิธีร้องเพลง
ให้ฟังบ่อยๆ จนร้องตามกันได้ ในช่วงหลังक्रमยุริเริ่มหา
ทำนองเพลงที่เด็กชื่นชอบมาใส่เนื้อร้องเพื่อให้ผู้เรียน
สนใจมากขึ้น

หากคุณครูท่านใดสนใจที่จะฟัง หรือต้องการนำ
เพลงมาใช้เป็นสื่อในการสอน สามารถติดต่อที่ครู
มยุริได้โดยตรงที่ ๐๘๙-๕๕๒-๑๙๒๖ ❀

IWR ไร้ความรู้ จึงเป็นครูชีวิต

เรื่องของเธอแม้ว่าจะเกิดจากความ 'ไม่รู้' ในหลายอย่าง แต่มันก็เป็นบทเรียน เป็นครูที่สอนและสร้างการเรียนรู้ได้ดี ทั้งต่อคนอื่น ๆ ที่เข้ามาพูดคุยกับเธอ และกับตัวของเธอเอง

experience

เรื่องเพศอาจเป็นเรื่องที่คุยได้ยาก ทว่าสำหรับผมแล้ว 'เธอ' เป็นคนที่คุยเรื่องเพศด้วยอย่างไม่เขินอาย และมีความรู้สึกปลอดภัยอย่างยิ่งเมื่อได้สนทนากับเธอ

วันที่เราเจอกัน เธอเป็นคนเริ่มเล่าให้ฟังผมนั่งข้างๆ เพื่อเป็นผู้ฟังที่ดี แม้ว่าจะเกร็งอยู่บ้างก็ตาม แต่บรรยากาศที่มีคนไว้วางใจอยู่ข้างๆ ก็ทำให้เราพูดคุยอย่างเป็นกันเอง

เธอเป็นอาสาสมัครทำกิจกรรมกับกลุ่มเยาวชนในภาคใต้กลุ่มหนึ่ง เธอเล่าว่ามีน้องบางคนที่เลิกกับแฟน มาขอคำปรึกษาจากเธอ เธอก็ได้หาทางออกให้น้องๆ ที่มาปรึกษาอย่างเต็มใจ

จากนั้นเธอก็เริ่มเล่าเรื่องของเธ เธอบอกว่า ตัวเองมีชีวิตครอบครัวที่ล้มเหลว 'ตอนที่เราคบกับแฟนคนแรก ในช่วงสามเดือนแรก เราแค่คุยโทรศัพท์ด้วยกัน คือไม่เห็นหน้าค่าตากันเลย พอไปเจอกับเขาตามนัด ปรากฏว่าเพื่อนที่พาเราไปหาเขาก็ทิ้งเราให้อยู่กับเขาสองต่อสอง พอพ่อกับแม่รู้เรื่องเลยคิดว่าเราหนีตามผู้ชาย ซึ่งจริงๆ ไม่ใช่เลย จนท้ายที่สุดทางบ้านของเราก็จับให้เราอยู่กับเขาแต่งงานและอยู่ด้วยกัน'

เธอย้ำว่า ไม่ได้คิดอะไร แต่เมื่อทางบ้านจับให้มาอยู่ด้วยกันแล้ว ก็ต้องอยู่

เธอยังบอกอีกว่า ตอนนั้นไม่รู้วิธีป้องกัน กินยาคุมก็ไม่ใช่ 'ท้องได้เดือนหนึ่ง มีคนบอกว่าให้เอาเด็กออก เราก็บอกว่าช่างมัน พอท้องได้สามเดือน เราก็กลับมาอยู่บ้าน'

หลังจากมาอยู่ที่บ้าน พร้อมๆ กับการเลี้ยงลูกน้อยได้สามปี เธอก็เลิกกับแฟน เหตุผลเพราะเขาเจ้าชู้เกินไป 'เขาโกหก เขาพาผู้หญิงกลับบ้าน แต่เราก็กินยาคุม มีผู้หญิงคนหนึ่งโทรมาบอกว่าท้องกับเขาได้สองเดือน เราก็บอกให้แฟนเราไปหาผู้หญิงคนนั้น แต่เขาไม่ไป หลังจากนั้นอีกไม่กี่เดือนก็มีผู้หญิงอีกคนเข้ามาพัวพัน เราก็บอกให้เขาไปอยู่กับผู้หญิงคนใหม่ เขาก็มาใส่ไฟ มาต่อว่าเรา ว่าเราคบชู้บ้างยกเหตุผลที่ไม่เป็นเรื่องมาอ้าง ทะเลาะกันไปมา จนสุดท้ายเราทั้งสองก็แยกทางกัน'

เธอเล่าเรื่องด้วยหน้าตาอึมแวม ก่อนจะบอกต่อว่า ตอนนี้มีแฟนใหม่แล้ว มีคนมาจีบหลายคน บางคนก็เฉยๆ บางคนก็ชอบ บางคนก็ไม่ชอบ

เหตุการณ์ต่างๆ ที่เธอเล่าให้ผมฟัง ยังมีอีกหลายเรื่องที่ทำให้ผมได้รับบทเรียน แง่คิดดีๆ ในการทำความเข้าใจเรื่องเพศ และการเรียนรู้เรื่องนี้ของเพื่อนวัยรุ่นด้วยกัน และเมื่อฟังเธอเล่าจนจบแล้วสิ่งที่เห็นคือรอยยิ้มของเธอ

เรื่องของเธอมันจะเกิดจากความ 'ไม่รู้' ในหลายอย่าง แต่มันก็เป็นบทเรียน เป็นครูที่สอนและสร้างการเรียนรู้ได้ดี ทั้งต่อคนอื่น ๆ ที่เข้ามาพูดคุยกับเธอ และกับตัวของเธอเอง

ครูที่ดีที่สุดคือบทเรียนชีวิตที่ผ่านมามาของเธอเอง-เธอเชื่ออย่างนั้น ✨

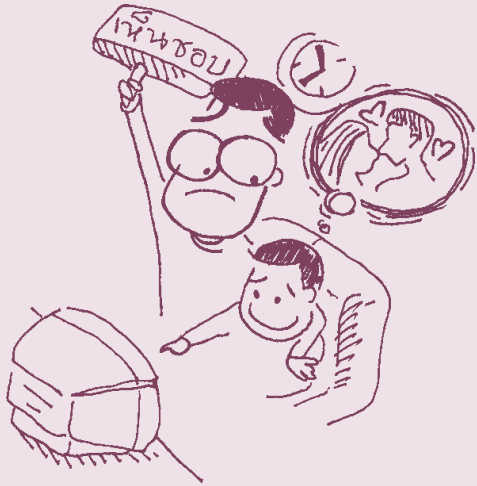

❖ เรทติ้งทีวี

ถาม คิดอย่างไรกับการจัดเรทติ้งในโทรทัศน์ครับ พ่อที่ห่วงลูก

ตอบ ผมสนับสนุนนะครับ ในหลักการเป็นสิ่งที่ดีควรกระทำ แต่ว่ากระบวนการให้ได้มาซึ่งเรทติ้งนั้นควรจะต้องมีความละเอียด รอบคอบ และเปิดกว้าง

แต่ที่สำคัญ เรทติ้งน่าจะจัดกันโดยองค์กรวิชาชีพด้านโทรทัศน์ ภายใต้อาณัติของสมาพันธ์สื่อมวลชนแห่งประเทศไทย และผ่านตัวแทนจากหลายภาคส่วน ไม่ใช่การตั้งกรรมการของรัฐและควบคุมโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญเพราะว่า การควบคุมรสนิยมของผู้คน น่าจะเป็นเรื่องการควบคุมโดยประชาสังคมที่หมายถึงส่วนรวมที่ไม่ใช่รัฐ มากกว่าการควบคุมโดยระบบราชการที่หมายถึงการควบคุมโดยรัฐในนามของส่วนรวมครับผม ❀

❖ อยากให้แฟนเลิกโลม แต่ไม่กล้าบอก

ถาม เอ่อ คือ หนูม่กไม่ถึงจุดสุดยอด ไม่รีนรมย์เวลาร่วมเพศ เพราะแฟนไม่เลิกโลม บอกเค้าใจดีอะคะ เค้าจะได้ไม่รู้สึก 'เสียเชิง'

น้องสาว

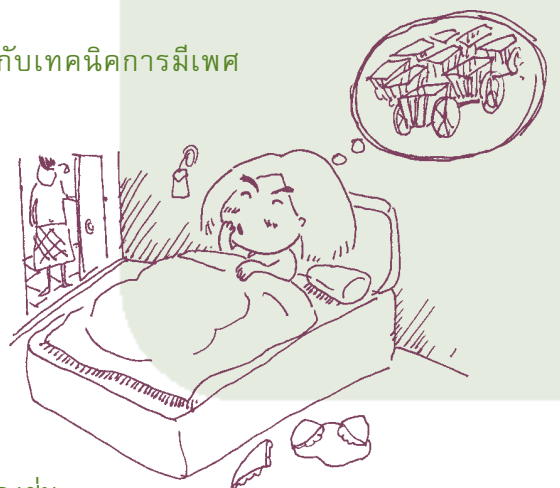
ตอบ แหม ตอบมาหลายตอน ไม่เคยมีใครถามเรื่องเกี่ยวกับเทคนิคการมีเพศสัมพันธ์ซะเลย จะมีก็ครั้งนี้แหละ (ภูมิใจนะเนี่ย)

เอางี้ดีไหม ลองใช้มารยาตร์อ่อนเล่ม 'รถใต้ดิน' ซะหน่อย เออ สายบางใหญ่แล้วกัน (อ่าว...ยังไม่ได้สร้างนี่หว่า) คือว่า ลองทำเป็นคุยเล่นๆ สร้างจินตนาการว่า สมมุติได้มีโอกาสปัมปัมกันในที่หนึ่ง แล้วช่วงที่เล่าก็เน้นฉากเลิกโลมเพิ่มสักนิด อันนี้น่าจะเข้าท่า เพราะถ้าเขารักคุณจริงเขาจะต้องคึกคักและช่วยให้คุณมีความสุข และเขาจะแอบภูมิใจลึกลับๆ โดยลึบเนียนไปว่าเขาพลาดบางสิ่งบางอย่างไปในช่วงที่ผ่านมา

ที่นี้สายบางม่วงบ้าง (นี่ก็ยังไม่สร้าง) คือฉวยโอกาสตอนเปลอ เช่น เกิดเขามาวนเวียนในระยะเวลาใกล้จุดสัมผัสที่เป็นจุดยุทธศาสตร์หลักๆ ที่คุณจะมีอารมณ์ก็แสดงออกให้เขาเห็นมากหน่อย พร้อมกับชื่นชมเขา และร้องขอให้เขาช่วยนวดกับส่วนนั้นๆ ให้มากขึ้น

ที่สำคัญก็คือ อย่าอายที่จะแสดงความชื่นชมและขอบคุณคนรักของคุณเมื่อการมีเพศสัมพันธ์จบลง และบอกว่าชอบตอนไหนมากที่สุด เขาจะภูมิใจและพร้อมจะทำให้คุณมีความสุขมากขึ้นไปอีก

ขอให้รถไฟฟ้าสองสายนี้สร้างเสร็จเร็วๆ นะครับ... อูย... เขียนแล้วสยี้ยี้กั ❀

❖ รักออนไลน์

ถาม รักออนไลน์จะยั่งยืนได้ไหมคะ

น้องนา

ตอบ รักจะยั่งยืน ออนไลน์หรือออฟไลน์ก็ยั่งยืนทั้งนั้น トラบเท่าที่เรามีความเข้าใจว่าเราทำอะไรอยู่ ถ้ารักออนไลน์จริงๆ มันก็ต้องยั่งยืนนะครับ แต่ถ้าเป็นรักออนไลน์ที่มีจุดมุ่งหมายจะรีบ 'ออฟ'ไลน์ อันนี้คงไม่ยั่งยืนหรอกครับ

รักออนไลน์มันมีเสน่ห์ตรงที่ว่าต่างฝ่ายต่างมีที่ว่าง และมีความปลอดภัย อีกทั้งเต็มไปด้วยจินตนาการ ร้อยแปด แต่อย่าไปคาดหวังรักออนไลน์ในมาตรฐานเดียวกับรักออฟไลน์นะครับ และต้องเข้าใจด้วยว่าความรักออนไลน์นั้นวางอยู่บนความเร็วสูง ดังนั้น ต้องทำใจไว้บ้างนะครับ

สรุป คิดว่าปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างมันดำเนินไปอย่างช้าๆ และยั่งยืนน่าจะดีกว่าครับ ❀

❖ สามสิบยังแจ๋ว แต่ไม่มีใครกล้าจับ

ถาม ดิฉันอายุ ๓๐ สวย งานการดี เป็นพนักงานบริษัท อยากมีแฟน แต่ไม่มีใครมาจับ ตัวเองเพอร์เฟ็กต์เกินไปหรือเปล่า กลุ้มใจมาก

สาวสามสิบ

ตอบ ไม่เพอร์เฟ็กต์หรอกครับ ผมว่าเพื่อเจ้อมากกว่า (ฮา) มาจนถึงปุนนี้แล้วยังจะมารอให้ใครจับอีก ผมว่าเริ่มจับคนอื่นบ้างสิครับ จะได้เข้าใจหัวอกคนอื่น เพราะตัวคุณเองก็คงหวังสูง และคงไม่กล้าจับคนอื่นหลายคนทีเพอร์เฟ็กต์เช่นกัน

ทางออกที่ดีคือ เลิกคิดเรื่องความสวย การงาน และความมั่นคง และหันไปทำอะไรที่อยากทำ หรือที่มีความหมายกับชีวิต ไปออกกำลังกาย ท่องเที่ยว ถ่ายรูป เรียนศิลปะ ไปทำอะไรที่คุณสนใจ และคุณอาจจะได้เจอคนที่เขาสนใจเรื่องเดียวกับคุณ ไม่ใช่เริ่มที่ว่าเขาสนใจตัวคุณก่อน เพราะเท่าที่เขียนมาเนี่ยก็เห็นสนใจแต่จะมีแฟนเท่านั้นเอง

ผมเป็นผู้ชาย ผมคงจินตนาการกับคุณได้ไม่ก็เรื่อง (หุหุ) และนี่ก็ไม่ออกกว่าเวลาที่เหลือจะทำอะไรที่มีความหมายให้กับตัวเราและกับโลกได้บ้าง ❀

❖ ผู้ชายมักคุมอารมณ์เพศไม่ได้...จริงไหม

ถาม เวลาอยู่สองต่อสอง ดูเหมือนว่าผู้ชายจะคุมอารมณ์เพศได้ยากกว่าผู้หญิง จริงไหม

เพื่อนฝากมาถามค่ะ

ตอบ ฝากบอกเพื่อนว่าจริงครับ แต่ถ้าผู้ชายหล่อมาก ผู้หญิงก็คุมอารมณ์ทางเพศไม่ได้เหมือนกันนะครับ ไม่เชื่อลองไปดูอาการของสาว ๆ เวลาเจอคนหล่อสิครับ

ผมว่าเป็นหนักกว่าผู้ชายเจอคนสวยอีก... ❀

กะเทยคือใคร?

เนื่องจากโลกนี้ไม่ได้มีเพศเพียงแค่สอง คือชายและหญิง และไม่ได้มีเพียงแค่สองบทบาทคือ ความเป็นชาย กับความเป็นหญิง ดังนั้นเมื่อตั้งคำถามว่า ‘กะเทยคือใคร’ คำตอบที่ได้รับก็ไม่ได้มีเพียงแค่หนึ่งคำตอบเช่นเดียวกัน เพราะอัตลักษณ์เป็นการตอบคำถามว่าเราคือใคร และคนอื่นคือใคร ซึ่งเป็นเรื่องที่หลากหลาย

จากการวิจัยเชิงคุณภาพเรื่อง ‘การสื่อสารกับการสร้างอัตลักษณ์ ‘กะเทย’ ในพื้นที่คาบารัตโซว์’ บุคคลส่วนใหญ่ที่ให้สัมภาษณ์จะเห็นว่า กะเทยคือผู้ชายที่กลายเป็นผู้หญิงด้วยการสื่อสารตนเอง

ผ่านรูปลักษณ์ภายนอก การแสดง
กิริยาท่าทาง และอารมณ์ต่างๆ

กลุ่มตัวอย่างผู้ชาย ได้ให้ความหมายต่อคำว่ากะเทยในฐานะผู้ที่มี ‘ความเป็นอื่น’ จากพวกเขาอย่างชัดเจน และให้คุณค่าของกะเทยต่ำกว่าคุณค่าความเป็นชายของตน เช่น

‘ผู้ชายที่ไหนอยากจะแต่งตัวเป็นผู้หญิง อันนั้นเค้าเป็นโรคจิตหะสิ’ หรือ

‘พวกนี้เสียชาติเกิด ไม่น่าเลย...ทำตัวตุงตุง รู้สิกรับไม่ได้’

ส่วนกลุ่มตัวอย่างผู้หญิง มีมุมมองต่อคนกลุ่มนี้อย่าง ‘เป็นอื่น’ อยู่บ้าง แต่มีความเป็น ‘พันธมิตร’ หรือความเป็นเพื่อนร่วมอยู่ด้วย เช่น

‘เป็นบุคคลอีกเพศหนึ่งที่มีความละเอียดอ่อนในจิตใจ เค้าจะมีอะไรที่พิเศษกว่าคนอื่น’

‘มีอารมณ์การแสดงออกที่ชัดเจนมากกว่าเพศอื่น แล้วก็มีความผิดปกติในร่างกายและจิตใจ’ หรือ

‘ไม่เคยแอนตี้ ถ้าสมมุติมีลูกแล้วลูกเป็น ก็คงทำใจ’
ในขณะที่กลุ่มผู้ชายที่รักเพศเดียวกัน ให้ความหมาย

ต่ออัตลักษณ์กะเทยในลักษณะที่ยอมรับค่อนข้างสูง ทว่าผสมผสานกับการไม่ยอมรับอยู่บ้าง เช่น

‘ผมยาวมีนม ใครเขาจะรับเข้าทำงาน หนูก็คิดนะ แต่เราก็เปลี่ยนไม่ได้ หนูก็รักในสิ่งนี้’

‘การแสดงอารมณ์ของคนกลุ่มนี้ต้องระวัง ต้องควบคุมให้ได้ เพราะบางคนเค้าจะสาวแตก เค้าก็สาวแรงๆ ก็มีเหมือนกัน’

ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับสถานการณ์ในสังคมปัจจุบัน เช่น การกีดกันไม่ให้กะเทยทำงานใน

บางสาขาอาชีพ การนำเสนอภาพตายตัว

ผ่านสื่อโดยให้กะเทยอยู่ในฐานะตัว

ตลก การออกกฎหมายที่ไม่เอื้อ

ต่อวิถีชีวิตของกลุ่มผู้รักเพศ

เดียวกัน เป็นต้น

ผู้ปกครอง หรือครู

อาจารย์ซึ่งเป็นบุคคลที่มี

อิทธิพลต่อการมองโลก

ของเยาวชน อาจจะหันมา

อธิบายคำว่า ‘กะเทย’ หรือ

ผู้ที่รักเพศเดียวกันเสียใหม่

จากผู้ไม่เป็นที่ยอมรับของ

สังคม เปลี่ยนมาเป็นการ

ทำความเข้าใจ และให้การ

ยอมรับต่อการเลือกที่จะมีวิถีชีวิต

ที่ ‘ต่าง’ ออกไป

เพราะพวกเขาที่เป็น ‘มนุษย์’ ที่สมควรจะได้รับสิทธิเช่นมนุษย์คนอื่น *

(เรื่องฟ้า บุราคร วารสารศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง ‘การสื่อสารกับการสร้างอัตลักษณ์ ‘กะเทย’ ในพื้นที่คาบารัตโซว์’)

เราจะช่วยนักเรียน อย่างไรกันดี ?

การรักษาผู้ป่วยเอดส์ด้วยยาต้านไวรัส (เออาร์วี) ในประเทศไทย ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ เพราะสามารถลดอัตราการป่วยและเสียชีวิตของผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วยได้เป็นอย่างมาก ในรอบ ๔-๕ ปีที่ผ่านมา

แนวคิดใหม่ในการส่งเสริมให้ผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์ รีบเข้าถึงระบบการรักษาดูแลสุขภาพอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่มีผลดีต่อคุณภาพชีวิตของผู้ติดเชื้ออย่างชัดเจน

การเข้าถึงยาต้านไวรัสในยุคปัจจุบันนี้ก็ไม่น่ายาก เพราะว่าเป็นสิทธิประโยชน์ในการรักษาไม่ว่าจะใช้สิทธิข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ ประกันสังคม หรือแม้แต่บัตรทองในระบบหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า

ใช้ได้ตามสิทธิโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย

แต่ข้อจำกัดของการรักษาด้วยยาต้านไวรัสก็คือ การกินยาด้านๆ จะต้องกินตลอดชีวิต และต้องกินตรงเวลา

ตัวอย่าง ถ้าเลือกกินยาตอนเจ็ดโมงเช้าและหนึ่งทุ่ม ก็ต้องใช้เวลานั้นตลอดไป เพราะการเข้ายาด้านๆ ตรงเวลา จะทำให้มีฤทธิ์ยาอยู่ในกระแสเลือดสม่ำเสมอ จนควบคุมและลดปริมาณเชื้อไวรัสได้ ทำให้ภูมิคุ้มกันที่บกพร่อง กลับสู่ภาวะปกติ

ในทางกลับกัน การกินยาที่ไม่ตรงเวลาและต่อเนื่อง จะทำให้ปริมาณยาในกระแสเลือดไม่คงที่ ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการควบคุมเอชไอวี ทำให้เชื่อได้เรียนรู้และพัฒนาตัวเองกลายเป็นเชื่อที่ตัวยานี้

การตัวยานี้ทำให้กินยาตัวเดิมไม่ได้ ต้องเปลี่ยนเป็นยาที่แพงมากขึ้น มีการกินที่ซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งเรียกว่ายาสูตรสำรอง และถ้ายังกินยาไม่ต่อเนื่องและไม่ตรงเวลาอีก ก็อาจตัวยานี้ตัวใหม่ได้อีก บางคนถ้าตัวยานี้หลายๆ ชนิด ก็ไม่มียาใหม่ให้เลือก ภูมิคุ้มกันก็จะลดลง จนอาจป่วยหรือเสียชีวิตได้

ผู้ที่เข้ายาด้านไวรัสเวลาที่มีประมาณหนึ่งแสนคน ในจำนวนนี้มีเด็กอยู่ราวหนึ่งหมื่นคนส่วนใหญ่ยังเป็นนักเรียน ปัญหาก็คือ เด็กที่ตัวยานี้ปริมาณสูงมาก สูงกว่าผู้ใหญ่ จนเป็นที่น่าหนักใจสำหรับคนทำงานกับเด็กที่ติดเชื้อ

การทำงานกับเด็กเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เมื่อเด็กตัวยานี้ต้องมาเข้ายาด้านใหม่ ต้องเตรียมตัวทั้งผู้ดูแลและตัวเด็กมากเป็นพิเศษ การกินยาจะซับซ้อนมากขึ้น และมักมีปัญหาใหม่ๆ ตามมาอยู่เสมอ โดยเฉพาะถ้าต้องเข้ายาด้านๆ ที่ชื่อว่า ริโทนาเวียร์ (Ritonavir) หรือ คาเล็ทรา (Kaletra) เพราะยานี้ต้องได้รับการแช่เย็นตลอดเวลา พุดง่ายกว่าต้องแช่ตู้เย็นหรือแช่น้ำแข็งเอาไว้

‘น้องหนูย’ อายุ ๑๑ ปี ขณะนี้กำลังเรียนอยู่ชั้นประถม ๔ ตอนนี้อยู่ที่ตัวยานี้ในสูตรแรกแล้ว จำเป็นต้องเปลี่ยนยาใหม่และยาที่ใช้ในเวลานี้ มีอยู่ตัวหนึ่งก็คือ ริโทนาเวียร์ ซึ่งต้องแช่เย็นตลอด

ที่โรงเรียนไม่มีใครรู้ว่าน้องหนูยมีเชื้อ ตัวน้องหนูยและย่าซึ่งเป็นผู้ดูแลก็ไม่อยากให้รู้ เพราะกลัวผลลบที่อาจเกิดขึ้น

แต่แล้ววันหนึ่ง โรงเรียนก็แจ้งว่าน้องหนูยต้องเข้าค่ายลูกเสือเป็นเวลาสามวันสองคืน น้องหนูยไม่อยากไป เพราะกังวลเรื่องยา ยาก็ไม่อยากให้ไปเพราะกลัวว่าจะไม่มีใครดูแลเรื่องแช่ยาให้อย่างจริงจัง และถ้าหลานตัวยานี้ อีกจะไม่มียาใช้ จึงบอกน้องหนูยให้ไปขออนุญาตคุณครูว่าขอไม่ไปค่ายนี้

คุณครูก็ตอบกลับมาว่า ถ้าไม่ไปค่ายนี้ให้สอบตก

เมื่อน้องหนูยกลับมาเล่าให้ย่าฟัง ย่าก็บอกหลานว่า ถ้าสอบตกแปลว่าต้องเรียนซ้ำชั้นก็ให้ตกไป เอาชีวิตไว้ก่อน แต่น้องหนูยไม่สบายใจมาก

ใครรู้วิธีช่วยน้องหนูย ช่วยบอกทีเถอะ *

รอบด้านอย่างมั่นใจ

ท่ามกลางเสียงตอบรับกับ ‘เพศศึกษา’ ว่าเป็นเรื่องที่ต้องทำ มีเสียงเล็กๆ ของคนในระดับปฏิบัติการที่พร้อมลงมือทำเรื่องนี้จำนวนไม่น้อยที่ปรารถนาให้ได้ยินว่า...

‘อยากสอนเพศศึกษาแบบรอบด้าน เพราะเห็นประโยชน์ แต่บรรยากาศในโรงเรียนมีแต่เรื่อง ‘รักนวลฯ’ จนไม่กล้าสอนเพศศึกษาแบบรอบด้าน ทำไงดี...’

งานวิจัยประเมินผลของกลุ่มที่เฝ้าศึกษาติดตามการจัดการเรียนรู้**เพศศึกษาแบบรอบด้าน (Comprehensive Sexuality Education)** ล่าสุด^๑ ยืนยันอีกครั้งว่า

- การสอนเพศศึกษาไม่มีผลต่อการทำให้เยาวชนมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น
- การจัดการเรียนรู้แบบ ‘เพศศึกษาแบบรอบด้าน’ ก่อให้เกิดผลลัพธ์ในเชิงพฤติกรรมของเยาวชนที่ได้เรียน คือ ๑) ชะลอการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ๒) ลดจำนวนคู่นอน และ ๓) ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น
- เพศศึกษาแบบรอบด้านให้ข้อมูลทั้งเรื่องการไม่มีเพศสัมพันธ์เป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุด (= ‘รักนวล?’) การลดจำนวนคู่นอนเป็นการช่วยลดโอกาสเสี่ยงและการให้ข้อมูลรวมทั้งสร้างความมั่นใจในการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันหากมีเพศสัมพันธ์ ทั้งหมดนี้เป็นข้อมูลที่เสริมกันในเรื่องการสร้างทางเลือก มิได้ขัดแย้งกันแต่ประการใด

หมายความว่า เพศศึกษาแบบรอบด้าน มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเยาวชนในทางบวก คือ ช่วยป้องกันผลในทางลบ ไม่ว่าจะเป็นการตั้งครรภ์เมื่อไม่พร้อม หรือการติดเชื้อเอชไอวี

และหมายความว่า หากเราจัดเพศศึกษาแบบรอบด้าน ก็หมายรวมถึงเรื่องรักนวลฯ หรือการเลือกจะไม่มีเพศสัมพันธ์ ก็เป็นเนื้อหาหนึ่ง

เพียงแต่ไม่ใช่การบอกให้เชื่อ หรือให้ทำพิธีสาบานตนว่าจะรักนวลฯ

เป้าหมายและผลที่อยากเห็นในการจัดเพศศึกษา ไม่ใช่เรื่องเด็กๆ จะรักนวลฯ หรือไม่ แต่คือทำให้เด็กๆ แต่ละคน ซึ่งไม่มีใครเหมือนใคร คิดเป็น และเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับตัวเองได้

สิ่งที่เราทำกันในการจัดเพศศึกษารอบด้าน คือ ให้ข้อมูลเรื่อง ‘รักนวลฯ’ หรือการเลือกไม่มีเพศสัมพันธ์ว่าเป็นทางเลือกที่ปลอดภัยที่สุด และต้องมาพร้อมกับกระบวนการชวนคิด วิเคราะห์ ให้เห็นและเข้าใจด้วยว่า เพศสัมพันธ์จะเกิดขึ้นได้อย่างไร เรามีความเชื่อหรือให้คุณค่าในเรื่องเพศสัมพันธ์อย่างไรบ้าง หากไม่ต้องการมี

เพศสัมพันธ์ อะไรจะช่วยให้เราทำได้อย่างที่ตั้งใจ และอะไรอาจเป็นอุปสรรค หากเห็นอุปสรรคแล้วจะเตรียมการรับมือแก้ไขอย่างไร เราจะสื่อสารเรื่องนี้กับคนที่เป็นแฟนเราอย่างไร รวมทั้งให้ข้อมูลเสริมว่า หากวันใดวันหนึ่งตัดสินใจจะมีเพศสัมพันธ์ การใช้ถุงยางเป็นวิธีการที่จะช่วยป้องกันทั้งเรื่องท้องและการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ รวมทั้งเอชไอวีด้วย

ใช้ไหมว่า เป้าหมายและผลที่อยากเห็นในการจัดเพศศึกษา ไม่ใช่เรื่องเด็กๆ จะรักนวลฯ หรือไม่ แต่คือทำให้**เด็ก ๆ แต่ละคน ซึ่งไม่มีใครเหมือนใคร** คิดเป็น และเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับตัวเองได้ โดยใช้ทั้งความรู้และทักษะที่ได้รับการฝึกฝน ทั้งการคิด วิเคราะห์ ใช้เหตุผล ในการตัดสินใจ การรับผิดชอบผลของการตัดสินใจ การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เห็นคุณค่าของตนเอง บอกความต้องการ ความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเองได้พร้อมๆ กับที่รู้จักฟังและเคารพความเห็นที่แตกต่างของคนอื่นๆ

ไม่มีกรรมมัง คำตอบที่ถูกต้องที่สุด สำหรับชีวิตที่หลากหลาย **พร้อมลงมือทำ และพร้อมอธิบาย ‘เพศศึกษารอบด้าน’ ที่เราทำ หรือยังคะ :) ***

^๑ Douglas Kirby, Ph.D., Impact of Sex and HIV Education Program on Sexual Behaviors of Youth in Developing and Developed Countries, 2006

Me Myself ขอให้รักของทุกคนนั้นจงเจริญ

ในวันที่แทนถูกรถของอุ้มชนั้น ความ เป็นเพศของเขาถูกขจัดไปสิ้น เราอาจพูดเช่นนั้นได้

แทนตื่นขึ้นพร้อมกับร่างกายที่เป็นชาย ซึ่ง บุปสลายเพียงเล็กน้อย แต่ความทรงจำในก่อน หน้านั้นกลับถูกทำลายจนบดเบลอ เขาเริ่ม ตันมองโลกด้วยมุมมองของเพศชาย ลืม โลกเก่าที่เขารู้สึกในฐานะของ ‘เพศที่สาม’ เมื่อกาลก่อน (ซึ่งจะเป็นได้จริงแท้แค่ไหน เราจะพิจารณากันต่อไป) เขาเริ่มเกิด ความรู้สึกรักใคร่เสน่หาในตัวอุ้ม ทุก สิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี จนอุ้มค้นพบ ความจริงถึงอดีตของเขาก่อน แทนนั้น เคยเป็นนางโชว์ในคณะคาบาเร่ต์มา ก่อน

และแทนนั้นเคยเป็นทั้งย่า-ชายที่หลงรักชาย

โครงเรื่องของ Me Myself นั้นยอดเยี่ยม แม้จะไม่มี อะไรแปลกใหม่ที่ชายหรือหญิงคนหนึ่งประสบอุบัติเหตุจน สูญเสียความทรงจำ เขาเริ่มต้นชีวิตใหม่แต่แล้วเรื่องราวใน อดีตก็ย้อนกลับมาหลอกหลอน อาจเป็นคนรักเก่า เพื่อนเก่า หรือความผิดพลาดเก่าในอดีต แต่ไม่เคยมีครั้งใดเลยที่ตัวละครผู้สูญเสียความทรงจำนี้จะถูกหลอกหลอนซ่อนกล-ด้วย เพศเก่าของตัวเอง

คำถามเก่าแก่ข้อหนึ่งในทางปรัชญาตะวันตกคือ ความ ดังามในตัวมนุษย์นั้นมีติดตัวมานับแต่เกิดหรือถูกอบรมบ่ม เพาะขึ้นในภายหลัง

เด็กที่เกิดขึ้นในหมู่โจรจะต้องกลายเป็นโจรอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้หรือ ทารกที่เกิดใกล้ชิดอารามศาสนาจะต้องเป็น คนดีเสมอไปไหม

และถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว การศึกษาจะมีประโยชน์อะไร คนเราจะต้องถูกอบรมไปเพื่ออะไร

ความเป็นเพศก็เช่นกัน มันถูกสร้างขึ้นด้วยหรือไม่ การ ให้ปืน รถ ฯลฯ เป็นของเล่นแก่เด็กชายคือกระบวนการหนึ่ง ในการสร้างเสริมความเป็นชายให้กับเด็กผู้ชาย พอๆ กับที่ ตุ๊กตาและเครื่องครัวทำหน้าที่ให้ แก่เด็กผู้หญิงหรือ

ครอบครัวอาจอบรม ความเป็นเพศอย่างเจียบๆ แก่เราโดยที่เราไม่รู้ตัว และ เมื่อถูกสร้างแล้วมันถูกเก็บ ไว้ที่ใด มันได้กลายเป็น ส่วนหนึ่งของชีวิต เป็นส่วน หนึ่งของประสาทสัมผัส หรือ

เป็นเพียงหน่วยความจำย่อยๆ ที่ถูกเก็บไว้ที่ สมอง จนอาจถูกลบได้ง่ายๆ ด้วยอุบัติเหตุ เพียงครั้งเดียว

นี่เป็นคำถามที่น่าสนใจอย่างยิ่ง (และ ภาพยนตร์เรื่องนี้ก็วนเวียนอยู่กับคำถามที่ว่า) ความเชื่อว่าเป็นเพศถูกสร้างขึ้นจาก สิ่งแวดล้อมนั้นทำให้มีความพยายามของ สังคมส่วนใหญ่ที่จะควบคุมสื่อ ด้วยการอ้าง เหตุผลที่ว่า การเผยแพร่เรื่องราวของ ‘เพศ ที่สาม’ ผ่านทางโทรทัศน์ ทางภาพยนตร์นั้น ทำให้เกิด ‘การเบี่ยงเบนทางเพศ’ มากขึ้นใน หมู่เยาวชน นั้นคือสิ่งที่เราได้ยินได้ฟังอยู่ บ่อยๆ ขอให้รักจงเจริญก็หยิบเอาประเด็นนี้ มาใช้อย่างเต็มที่

ภาพยนตร์ถูกแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงที่ หนึ่งได้แสดงให้เห็นถึงการเรียนรู้ที่จะรักเพศตรง ข้ามของแทน ความรู้สึกของแทนที่มีต่ออุ้ม แนนแพ้นั้นเรื่อยๆ เขาปกป้องเธออย่างผู้ชาย คนหนึ่งจะทำเพื่อผู้หญิงคนหนึ่ง เขารักเธออย่างผู้ชายคน หนึ่งรักผู้หญิงคนหนึ่ง

และแล้วเรื่องราวก็เริ่มต้นล่อหลอกคนดูอีกครั้ง แทนจำ อดีตได้ เขาเดินทางกลับคณะโชว์ที่ภูเก็ต ป้าของเขาที่ไม่เคย ปรากฏตัวในฉากเลย เดินออกมาขอโทษแทนที่เลี้ยงดูเขาให้ กลายเป็นเพศที่สาม แทนได้กลับมาสู่โลกแห่ง ‘การเบี่ยง เบนทางเพศ’ อีกครั้งเมื่อความจำกลับมา

คำถามต่อภาพยนตร์เรื่องนี้เริ่มต้นตรงนี้เอง การมุ่งเอา ความเป็นเพศไปผูกอยู่กับความจำ ทำให้ตัดมิติทางเพศอื่น ไปหมดสิ้น ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ทางเพศก็ตาม ความ รู้สึกทางเพศก็ตาม มันคล้ายดังกับว่าความเป็นเพศเป็นดัง ของเหลวที่เทถ่ายออกจากภาชนะหนึ่งกลับไปกลับมาได้ อัน ทำให้ภาพยนตร์เริ่มต้นขาดความสมจริง โดยเฉพาะเมื่อถึง ฉากจบของเรื่องนี้อาจนำไปสู่การเอาใจช่วยอุ้มให้สมหวังในรัก ภาพของอุ้มที่ตะโกนบอกแทนถึงความรักที่มี ช่วยบรรเทาผู้ เชื่อว่าความรักชนะทุกสิ่ง แม้แต่การเป็นคนรักเพศเดียวกัน ก็ตาม

ปมปัญหาที่ว่าผู้ที่รักเพศเดียวกันมักใช้การแต่งงานและ อยู่กินกับเพศตรงข้าม เพื่อปิดบังอำพรางรสนิยมทางเพศ ที่แท้จริงของตัวเองก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่น่าครุ่นคิดภายหลัง การชมภาพยนตร์เรื่องนี้จบลง ถ้าการอยู่ร่วมกับใครสักคน จะเหนี่ยวนำให้เราเปลี่ยนรสนิยมทางเพศได้ ปัญหาที่ว่านี้ก็ ไม่น่าจะเกิดขึ้น เพียงแต่ว่าในความเป็นจริงไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น

ความเป็นเพศน่าจะซ่อนลึกกว่าที่เห็น และเพียงแค่ เสียงตะโกนขอความรักของอุ้ม-ยอมไม่น่าจะเพียงพอ ✨

ช่วยครูหน่อยเถอะ นักเรียนไม่ค่อยตั้งใจเรียน

ถาม เวลาสอนหนังสือ เด็กๆ ไม่ค่อยตั้งใจฟัง บางคนก็เล่นไฟในห้อง บางคนคุยโทรศัพท์ ครูก็เลยต้องดุ ทั้งๆ ที่ครูไม่อยากใช้อำนาจเลย อยากพูดดีๆ ให้เกียรตินักเรียน แต่ไม่เคยได้ผล ขายเพชรมีเคล็ดลับใหม่ว่าควรควรทำอย่างไร

ครูมือใหม่หัดขับ

ตอบ

ถ้าไม่อยากบังคับขู่เข็ญ คงต้องสอนให้น่าสนใจครับ

โดยส่วนตัว ผมเองและเพื่อนๆ จะสนใจในสิ่งที่น่าสนใจที่สุด (แหม แนนอนอยู่แล้ว) อย่างผมก็มีบ้าง (บางวิชาระดับ > < แม่) ที่จะนั่งเล่นเกมกับเพื่อนๆ ในเวลาเรียน ก็อาจารย์เค้าสอนไม่น่าสนใจเลยนี่ครับ

ความรู้สึกของเด็กๆ ที่ทำกิจกรรมอื่นๆ ในห้องขณะครูกำลังสอนคือ เพราะเค้านึกไม่ออกว่าสิ่งที่ครูกำลังสอนเนี่ย จะให้เอาไปใช้ทำอะไรเธอ? (ถึงแม้ครูบอกว่าซักวันอาจจะได้ใช้)

ผมเคยเรียนเรื่องแร่ต่างๆ ว่าแร่ไหนเกิดที่ไหน ความหนาแน่นเท่าไร เอาไอ้ไหนมาชูดกับไอ้ไหนแล้วไอ้ไหนจะเป็นรอย คำนุ่นคำนี่เป็นยังไง

จริงๆ นะครับ ไม่ต้องเรียนก็รู้ว่า เพชรแข็งที่สุด แล้วผมจะต้องสนใจทำไม (น่าเบื่อ = . = มานั่งดูลาปาส อความารีน... อารายว่า?)

แต่อย่าเพิ่งหมดหวังว่า 'โหยย วิชารามันไม่น่าสนใจนี่เอง ไม่ใช่ความผิดเรา'

ไม่ใช่อย่างนั้นนะครับ จริงๆ แล้ว ส่วนหนึ่งอยู่ที่วิชา ส่วนหนึ่งอยู่ที่ตัวนักเรียน แต่ส่วนใหญ่จะอยู่ที่อาจารย์ 😊

ถ้านักเรียนห้องที่เฮียว่า (อย่างห้องผม ฮ่าๆ ภูมิใจคับ อยู่ห้องสูงสุดในโรงเรียน) สามารถนั่งเงียบตั้งใจฟังได้เนี่ย... แปลว่า ไกล่สอบ (!) หรือไม่ก็แปลว่า อาจารย์เค้าสามารถชี้ให้เห็นได้ว่า ทำไปผมควรจะปิดแฮร์รี่ เล่มเจ็ดที่ถือในมือ แล้วเงยหน้าขึ้นมองอาจารย์

ไม่ใช่เพราะว่านี่คือชั่วโมงเรียน แต่เพราะอาจารย์ท่านกำลัง 'ถ่ายทอด' สิ่งที่จะสำคัญอยู่บ้าง เช่น 'คุณกำลังจะได้เห็นพัฒนาการของวรรณกรรมไทย ถ้าคุณคุยกัน ความสนใจจากผมอาจจะหายไป (นั่งเงียบแป๊บหนึ่ง) คุณจะคุยเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ผมจะสอนแค่ครั้งเดียว'

ไทย โคตรจะต้องฟังอะ

อีกเรื่องหนึ่งคือการเรียนรู้มันเปลี่ยนแต่การสอนมันไม่เปลี่ยน มีบางช่วงผมเคยคิดว่าไม่เห็นต้องเรียนเลย ดูสารคดีดิสนีย์เวอร์รี่ ได้ความรู้เยอะ อยากเป็นอะไร อ่านหนังสือเอาดี เปิดเว็บดูก็ได้ หาโหลดวิธีการนู่นนี่ มากมาย เยอะแยะ

แต่บังเอิญว่าแม่ไม่ปลื้ม แล้วจะไปทำงานที่ไหน เค้าบังคับจบป.ตรี

หลังจากผมได้เจอกับอาจารย์หลายท่านที่สอน ทำให้รู้ว่า สิ่งที่เราจะหาไม่ได้เลยจากการเรียนธรรมดาๆ จากการอ่านหนังสือ และจากการดูรายการทีวีต่างๆ ก็คือ ประสบการณ์ที่ถ่ายทอดจากคนที่เคยผ่านมันมาแล้วคนหนึ่ง ไปสู่อีกคนหนึ่ง บอกเล่าเรื่องที่เค้ารู้มา แล้วน่าสนใจ

ไม่ใช่รู้อะไร เอามาบอกหมด แต่ไม่น่าสนใจ

เช่น อักษรไทยมี ๔๔ ตัว แม่เราอาจจะไล่ได้ไม่ครบ แต่เราก็ใช้มันได้ เราก็ตีพิมพ์ได้ พูดได้ ไม่ได้จะบอกว่าวิชาภาษาไทยไม่น่าสนใจนะครับ ถ้าจะสอนเรื่องแบบนี้... ปล่อย่ผ่านดีกว่า

ถ้าจะสอนเรื่องสุนทรภู่ ก็ให้รู้จักกลอนแปด คำพวน ที่ทำให้รู้สึกถึงความสวยงาม ชี้ให้เห็นว่าสุนทรภู่สามารถเรียบเรียงบทกลอน และแปลความหมายออกมาได้ใจความสวยงามอย่างไร

มันดูน่าสนใจกว่าให้ท่อง 'แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์...' บลาๆ มากๆ เลยครับ

ผมแค่จะบอกว่า ไม่ต้องใช้อ่านจ ลองหาวิธีการสอนให้น่าสนใจ แล้วถ้าเด็กรู้สึกที่น่าสนใจจริงๆ กว่าการนั่งเล่นไฟ ฆ่าเวลาหมดคาบเรียน เค้าก็จะฟัง

แต่ถ้าสอนได้น่าสนใจแล้ว ยังมีสองสามคนเล่นไฟอยู่ แหะๆ คงต้องดูนิดหน่อย แล้วชี้ให้เห็นว่าเค้าควรสนใจนะ

ดีกว่าดู ว่าเด็กให้เงียบ ให้ตั้งใจฟัง เพราะทำแบบนั้น จะเกิดคำถามตามมาสำหรับเด็กครับว่า

'ดูจ่าฟังทำไมวะ? ไม่เห็นมีอะไรเลย' *

(ชายเพชรเป็นนามปากกาของเด็กหนุ่มอายุ ๑๗ ปี ซึ่งอาสาทำหน้าที่ตอบปัญหาที่คาใจผู้ใหญ่ ใครอยากได้คำตอบแบบ 'แนวแนว' เชิญส่งคำถามมาที่ mase@live.com)

ขันโตก : หน่ออ่อนเครือข่ายเยาวชนก้าวอย่างเข้าใจ

ผ่านมา ๔ ปี โครงการก้าวอย่างเข้าใจ ก็ได้หน่ออ่อนเยาวชนสังกัดอาเซียนเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งกลุ่ม คือ ขันโตก ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มเยาวชนที่ผ่านการเรียนเพศศึกษาในห้องเรียนเมื่อชั้นปวช. ๑ และได้เข้าร่วมค่ายเยาวชนเท่าทันสื่อ และค่ายเพศศึกษา

ขันโตกมาจาก ๖ สถาบันในจังหวัดแพร่ คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษาแพร่ วิทยาลัยเทคนิคแพร่ วิทยาลัยสารพัดช่างแพร่ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีแพร่ วิทยาลัยการอาชีพอำเภอสอง และวิทยาลัยการอาชีพอำเภอลอง

ขันโตก เป็นวัฒนธรรมการกินอาหารของชาวเหนือ ในโตกจะประกอบด้วยถ้วยเล็กๆ สำหรับใส่กับข้าวนานาชนิด ขันโตกจึงเปรียบเหมือนการรวมกลุ่มคนที่หลากหลาย เพื่อทำงานสื่อสารเรื่องเพศ

กลุ่มขันโตกมีสมาชิกกว่า ๒๐ คน วันนี้ เราลองมาคุยกับตัวแทนกลุ่มฯ กันดู

กิตติพงศ์ แก้วคำ (ตัม)
วิทยาลัยอาชีวศึกษาแพร่

ตัมเรียนสาขาวิชาการโรงแรมและบริการ ปวช. ปี ๒ เหตุผลที่ตัมมาเข้าร่วมทำกิจกรรมในกลุ่มขันโตกก็เพื่อจะนำความรู้ที่ตัวเองได้รับในเรื่องเพศไปเผยแพร่ถ่ายทอดต่อ ตัมมีโอกาสเจอกับเพื่อนในกลุ่มที่มาจากต่างวิทยาลัยเดือนละครั้ง โดยมีอาจารย์เครือข่ายมณีภาค ซึ่งเป็นทั้งครูพี่เลี้ยงและครูสอนวิชาเพศศึกษาเป็นคนนัดหมายให้

สำหรับตัม นอกจากจะให้ความรู้ในฐานะอาสาสมัครของสถานื่อนามัยอำเภอสอง ซึ่งเป็นบ้านเกิดของตัวเองแล้ว ตัมยังบอกเล่าเรื่องที่ตัวเองได้รับมาในห้องเรียนให้พ่อแม่และคนในบ้านได้มีความรู้ต่อกอีกด้วย โดยเฉพาะวิธีการคุมกำเนิดแบบต่างๆ

สุรพันธ์ ชมเชย (ป๊อบ) ปฐพงศ์ มีสุข (เล็ก)
นนท์ปวีร์ แก้วอินคา (อ้น)

แผนกช่างไฟฟ้า วิทยาลัยสารพัดช่างแพร่

๓ กลุ่มซึ่งขณะนี้เรียนอยู่ชั้น ปวช. ๒ เล่าว่าพวกเขามีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ โดยใช้สถานที่นัดพบคือ วิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อซ้อมละคร โดยแต่งบทละครขึ้นมาเอง แล้วก็แบ่งบทกันเล่น ทั้งนี้มีกลุ่มเรือนแพะซ่า จังหวัดแพร่ มาเป็นพี่เลี้ยงฝึกทักษะการแสดงละคร

ไม่เพียงออกเดินสายเล่นละครให้เพื่อนๆ ตามวิทยาลัยในสังกัดอาเซียนได้ดู กลุ่มขันโตกยังแสดงละครในงานถนนคนเดินของจังหวัดมาแล้ว ทั้ง ๓ คนเล่าว่าละครที่นำไปเล่นจะเน้นเรื่องผลที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ปลอดภัย และแจกถุงยางอนามัยให้คนที่เดินในงาน

นอกจากใช้สื่อละครแล้ว อีกโครงการหนึ่งที่กำลังริเริ่มคือ การจัดเสียงตามสายในวิทยาลัย ซึ่งทั้ง ๓ หนุ่มกำลังเขียนโครงการขออนุญาตจากทางวิทยาลัยด้วยตนเอง ขณะนี้ทั้ง ๓ คนมีโอกาสได้พูดหน้าเสาธง ถือเป็นก้าวแรกก่อนจะเริ่มทำหน้าที่ดีเจน้อยในเทอมหน้า

สำหรับเพื่อนๆ ในวิทยาลัย เป็นที่รับรู้กันว่าหากอยากได้ถุงยางอนามัย สามารถมาขอทั้ง ๓ คนได้ พวกเขาเคยถูกเพื่อนหยอกล้อว่าเป็นพวก 'หน้าด่าน' แต่เขาก็ไม่รู้สึกละอายใจเนื่องจากเชื่อมั่นว่ากำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง อีกทั้งยังวางแผนว่าจะเสนอให้วิทยาลัยติดตู้หยอดถุงยางอนามัย

เพราะสำหรับวัยรุ่น จะกังวลเรื่องความปลอดภัยในการมีเพศสัมพันธ์มากที่สุด

โสพิศ จิตปรีชา (ปุ้ย)
วิทยาลัยอาชีวศึกษาแพร่

หน้าที่ของปุ้ยในกลุ่มคือ เทร่ญญิก ปุ้ยรู้สึกตัวเองเป็นคนขี้อาย แต่ตอนนี้เธอเริ่มฝึกตัวเองจากการเป็นคนนำสนทนากาาร เล่นเกมกับเพื่อนรุ่นน้อง และให้ความรู้เรื่องการใช้ถุงยางอนามัย จึงทำให้กล้าพูดต่อหน้าคนอื่นมากขึ้น

WALLOP
SEX ไม่ใช่แค่ไอ้นั่น!

6 ฮฮา (^-^)
ก้าวป่า

หนูเมืองราด

อ่านออก... แต่ไม่เข้าใจ

เจ้าหน้าที่มูลนิธินำเล็อรณรงค์ 'ยี่ดอก พกถุง' ไปแจกให้กับอาสาสมัครผู้ติดเชื้อเอชไอวี ลูกชายของอาสาสมัครซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้น ป.๒ ก็นั่งตาแป๋วจ้องเล็ 'ยี่ดอก พกถุง' ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง

เจ้าหน้าที่ : เป็นไง น้องเกมเล็สวยไหม

น้องเกม : สวยดีครับ

เจ้าหน้าที่ : แล้วอ่านออกไหมเนี่ย ว่าที่เล็เค้าเขียนอะไร

น้องเกม : อ่านออกครับ แต่ไม่เข้าใจ

ถ้าจี้ไม่ยาก เตี้ยวอธิบายว่า 'ยี่ดอก พกถุง' คืออะไร ว่าแล้วก็...

เจ้าหน้าที่ : ไทหลงอ่านให้ฟังสิ ว่าไม่เข้าใจตรงไหน

น้องเกม : ได้ครับ (พร้อมกับอ่านออกเสียงอย่างดั่งว่า) 'ยี่-ดอก-พก- ถุง'
อ่านได้ แต่หนูไม่เข้าใจว่าคืออะไร?

มันดูถูกกันเกินไป

หลังจากจบกระบวนการแลกหน้า การชวนคุยต่อก็เริ่มขึ้น โดยถามผู้เข้าร่วมการอบรมที่เป็นผู้หญิง

วิทยากร : ถ้าแฟนของเราที่จะใช้ชีวิตคู่อยู่ด้วยกัน ถามเราว่า เคยมีเพศสัมพันธ์กับใครมาก่อน หรือเปล่า-เรารู้สึกอย่างไร

ผู้เข้าร่วมสาว : โกรธมากเลย แสดงว่าไม่ไว้ใจหรือดูถูกเรา เราไม่เคยมีอะไรมาก่อนแล้วมาถามอย่างนี้ เผลอๆ มีตบ อย่างนี้มันดูถูกกันเกินไป

วิทยากร : อืมม... ถ้าเกิดเค้าถาม แล้วเราเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนในอดีตจริงๆ เราจะรู้สึกอย่างไร
ผู้เข้าร่วมสาวเงียบไปอึดใจหนึ่งแล้วก็ตอบว่า

ผู้เข้าร่วมสาว : ตอนแรกก็ต้องตกใจ ตอนหลังก็โกรธอีกนั่นแหละ

วิทยากร : อ้าว ทำไมยังโกรธอีกละ

ผู้เข้าร่วมสาว : ยังไงๆ ก็ต้องทำท่าโกรธนั่นแหละ ໄ໊ พี่... ถ้าเราไม่เคยมีอะไรมาก่อน แล้วมาถามเรา มันก็เป็นการดูถูกเรา แต่ถ้าเราเกิดเคยมีอะไรมาก่อน แล้วก็มาถามเรา อันนี้ก็ต้องทำท่าโกรธไว้ก่อน แหมมันก็มันดูถูกกันเกินไป แกล้งๆ ดูผิดบ้างก็ได้เนี่ย